

Віра Табачук-Гуранська

Моїм пером говорили
Твої уста...

**Ангелу-Хранителю моєму
присвячується**

Душі моєї
Криниця

Поезія і проза

Видавництво
"Волинські обереги"

2015

УДК 821.161.2
ББК 84(4Укр)6
Т 12

Табачук-Гуранська В.

Т 12 **Душі моєї криниця.** Поезія і проза / Віра Табачук-Гуранська. – Рівне : Волин. обереги, 2015. – 172 с.

ISBN 978-966-416-384-9

Ця книга натхненна Богом, писана душею і серцем для тебе, мій читачу.

Кожним своїм твором я намагалася доторкнутися до струн твоєї душі, відновити життєдайні сили, допомогти очиститись від негативних емоцій, прагнула пробудити твої живі думки, щоб вони проросли новим світоглядом, новим розумінням, новим щасливішим життям.

УДК 821.161.2
ББК 84(4Укр)6

ISBN 978-966-416-384-9

© Табачук-Гуранська В., 2015

© «Волинські обереги», 2015

*Ради тебе перли в душу сію,
Ради тебе мислю і творю.
Хай мовчать вороги з Росії,
Коли я з тобою говорю.*

В. Симоненко

Із циклу

*«Задивляюся
у твої зіниці,
Україно»*

МОЛИТВА ЗА УКРАЇНУ

Щодня я думаю про тебе,
Моя рідна Україно!
І молюся я до неба,
Щоб народ твій не загинув.

Щоб здобув він перемогу
Над чужинцями страшними,
Та й вказав для них дорогу
До своєї «Раш-країни».

Щоб очистилась держава
Від всіх зрадників, злодіїв,
Щоб душа нарешті встала
В тих, хто зло тобі затіяв.

Щоб проснулася в них совість,
Українська кров заграла,
Щоб рука несла жертовність,
А чужого вже не брала.

Щоб любили українці
Один одного, як брата,
Та й приймали всіх чужинців
На святкове лиш багаття.

Щоб із Божою рукою
Йшла у світло, розвивалась,
Щоб любов була з тобою,
Щоб у правді піднімалась.

29.06.14 р., м. Рівне

ПІСНЯ ПРО УКРАЇНУ

Україно, моя Ненько!
Ти є рідна і свята.
Ти зігрій моє серденько,
Хай відійде вся журба.

Я бажаю тобі миру,
Світла й сонця навіки.
Та й несучу подяку щирю,
Сили й волі всі роки.

Я схиляю свої скроні
Богу в ноги і молюсь...
Нехай буде Цар на троні
Бог єдиний наш Ісус.

Хай веде Він Україну
До братерства без скорбот.
Хай здолає ту руїну
Й об'єднає весь народ.

14.12.13 р., м. Рівне

ПОЧУЙ ГЕРОЇВ, УКРАЇНО

Почуй людей, Вкраїно!
Почуй синів і обізвись!
У світі ти єдина,
Не спи, вже пробудись!

Почуй героїв, Україно
І встань з колін!
Тебе штовхають у руїну,
Іти до ворога в поклін.

Он ті, іуди, продали
За гроші совість і країну,
А предки волю здобули
Й боролись до загину.

Ви зрадили батьків
Й майбутні покоління.
Пішли у змову до катів,
Скотились до такого рівня.

Очисти землю, Україно,
Від всіх злодіїв, ворогів!
З'єднай народ ти воєдино,
Що кров'ю волю окропив.

30.04.14 р.

ЧИ МИ ПОГАНІ Й ТАКІ ГРІШНІ

Чи ми погані й такі грішні
Та все неправильно ідем...
Дай відповідь мені, Всевишній:
В рай чи в пекло ми повзем?

Чи оступилися назавжди
З дороги тої, що могли
Прожити так, проспавши,
Забули те, хто предками були.

Що Україна не країна,
Такої й бути не могло
І землі ці лиш «гаспадина»,
У тім і є все його зло.

Де ж Русь свята поділась?
Куди її вже занесло?
Чи її ніколи не святили
Й Володимира ніколи не було?

Де правда, а де кривда?
Що ж тоді в минулому було?
Де ж ті ангельські крила?
Сатанинське знищить зло!

Боже, Боже милий,
Розум мій ти просвіти!
Смирення дай і сили
Лиш воленьку Твою нести.

25.10.14 р.

УКРАЇНА МОЯ

Куди не піду я,
Куди не поїду, –
За тобою сумую,
Тебе не забуду.

Ти ж моя рідна
Українська земля!
Ти багата і бідна,
Ти весела й сумна.

Страждаєш ти завжди
Від болю й біди.
Шукаєш все правди,
Та не можеш знайти.

Все терпиш зневагу
Від рідної влади,
Та любиш громаду,
Що живе Бога ради.

Грієш ти сонцем
По їхньому слову,
Любиш ти серцем
Українську мову.

16.11.12 р.

ЦІНУЙ ЇЇ, ЛЮБИ ЇЇ

Цінууй її, люби її:

Ту землю, росами покриту.
Ліси, сади, поля, гаї,
Усю красу її несамовиту.

Хай серце тішиться твоє,
Що бачить край чудовий
І сонце, що промінням лє,
І вечір літній загадковий.

Хай тішиться й душа твоя
Щодня, щоранку і щоночі,
Що чує співи солов'я
Й дзвінкі пісні дівочі.

Радій туманам навесні
І грозам сильним влітку,
Й узорам білим на вікні,
Й завіям сніжним взимку.

Ніколи не забудь, що ти
Живеш для того, щоб любити.
В житті немає пустоти,
Цю землю маєш захистити.

19.01.15 р.

ВСЕ В ТВОЇХ РУКАХ...

Ранок. Березень місяць. Тихо. Сонечко встає і зливає своє ніжне, весняне проміння на землю. Оживає природа. На душі спокій і мир. Йдеш лісовою стежкою і вдихаєш ковтками свіже повітря. Воно, як той нектар, додає сили і наснаги. Немає нікого: тільки я і природа.

Зупиняюсь. Присідаю на похилене дерево дуба і прислухаюсь, піднімаю голову і пильно вдивляюсь в небо. Воно чисте, синє і бездонне. Я повністю віддаюсь безмежності, розкриваю своє серце і розчиняюсь у ній. Ти і вона: та велика безмежна сила Любові. Весь світ у тобі, а ти в ньому. Хто я? Маленька піщинка Всесвіту? А можливо, я та зернина, яку Господь посіяв на землю, щоб проросла добрими сходами і вродила рясний урожай?

Я піднімаю руки до неба і кричу: «я люблю Тебе, Боже!». Всю себе я віддаю Тобі, в Твої руки. Прости мене і пригорни до своїх грудей. Мені так з Тобою добре, рідний Таточку мій. Тоді я не чую плачу дітей, які залишились без батька. Не бачу сліз матерів, які омивають могили своїх синів, що загинули за Україну. Не відчуваю страху стареньких наших, які знають, що таке війна.

Мені з Тобою добре. Боже, я живу Тобою, дихаю Тобою і віддаю свою Україну в Твої руки. Знаєш, Україна Твоя, це Ти її створив. Вона

тільки Твоя і більше нічия. Чуєш, Ісусе! Візьми її на свою долоню і захисти, спаси її і прости нас грішних. Бо Тільки ти можеш її спасти і не дозволити пошматувати страшному звірові. Ти ж створив її красивою жінкою, завітчав її різними квітами. Зробив її ніжною і веселою, співучою і терплячою, лагідною і доброю. Бачиш, це напевно вона ходить по лісах, полях, селлах, містах і торкається кожної травинки, кожного дерева, крила пташечки. Це вона відкриває серця людей і безмежно любить Тебе, Ісусе Христе, і живе, живе, живе во славу Твою!

10.03.14 р.

ВСЕ ТИ, УКРАЇНО

Знаєш, бажаю я Тобі,
Як нареченій, матері, дружині, –
Бо все це зібрано в журбі,
В Твоєму серці, Україно.

Як мати, сина у біді
До серця міцно пригортаєш,
І вижити в страшній війні
Щодня його благословляєш.

Як дружина, молишся вночі
Й слізю Господа благаєш,
Щоб війни замовкли сіячі,
Миру на землі жадаєш.

Як наречена, любиш їх
Й всім серцем вболіваєш.
Чекаєш воїнів лише живих,
За них душею ти страдаєш.

Як дитя, Ти пишеш їм листи
Й на фронт малюнки відправляєш.
І в дощ від куль густий,
Волонтером їжу, одяг доставляєш.

Бійців виносиш з поля бою
Й криваві рани обробляєш.
Зі смертю борешся в двобої,
Скальпелем життя вертаєш.

За правду Ти стоїш у Раді,
Міністрам мудрість Ти вселяєш.
Терпіння Ти несеш громаді,
Господа в серцях Ти прославляєш.

17.01.15 р.

ЧОГО, КАЛИНО, ПОХИЛИЛАСЬ

Чого, калино, похилилась?
Чого, калино, зажурилась?
Ведеш думу ти якусь,
Тобі не весело чомусь.

Стоїш самотня, одинока,
Хоч і гарна, кароока,
Цвітеш рясно й пишно,
З тобою добре і затишно.

Ростеш ти серед поля,
А навкруг роздолля.
Гріє сонечко гаряче,
А серденько твоє плаче.

Вона плаче і ридає,
Що й досі люд страждає.
Ніби має «вільну волю»,
А несе лишень недолю.

Не журися ти, калино!
Подивись на Україну,
На козацьку тую вроду,
Її немає переводу.

23.02.13 р.

НАРІД УКРАЇНСЬКИЙ

Ти смиренний і терплячий,
Мовчазний і буйний, тихий.
Було часто – і незрячий,
Віками терпів лихо.

Війну пройшов і голод,
І орди здолав чужинські,
Й неправдиві «серп і молот»,
Знаки ті масонські.

Натерпівся ж ти в недолі,
Пережив чорнобильську полинь
І не мав ніколи волі,
Більшовицьких взнав гонінь.

Та козацьку твою волю
Не зломити вже нікому
Й українську твою долю
Не змінити путінському грому.

Закалявся ти, народе,
Дорогами тяжкими.
Господь з тобою є і буде,
А Божий суд над ними.

21.08.14 р.

ВСТАВАЙ, НАРОДЕ МІЙ

Вставай, народе мій
Рідний, український!
Проснись від сну і дій, –
Не раб ти є чужинський.

Не май надії на земних
Мужів й царів великих.
Гроші й влада роблять в них
Душі звірів диких.

Уста говорять їх брехню,
А очі навіть не моргають.
Себе ведуть у западню,
В домовин кишені не бувають.

Твоя Україна є єдина
Велика і свята земля.
Божа Мати є та Берегиня,
Захистить від дій Кремля.

Тому нікому не корись,
Тільки Богові віддайся!
До Нього серцем притулись,
Бути з ним старайся.

20.03.14 р.

ЗВІДКИ ТИ ВЗЯЛАСЯ, УКРАЇНСЬКА МОВО?

Звідки ти взялася, українська мово?
Хто придумав, видумав тебе?
Знай: барвисту і шовкову
Де таку ще в світі хто знайде?

Всім доступна у розмові,
Слово мовиться як слід.
Звуки чисті, як сльоза прозорі
Плавлять хоч який глибокий лід.

Ласка й ніжність знов і знову,
Мир і спокій завжди при тобі
Й совість вкладена у мову,
Й пісня солов'їна при журбі.

Без мови Україна не Вкраїна,
Люд без тебе мертвий, не живий.
Де ж взялась безцінна перлина?
Може Мавці проспівав той Лісовий?

Чи виплакала слізьми Катерина,
Народившись у Шевченка в «Кобзарі»?
Чи принесла білая калина,
Що під вікном цвіте в дворі?

Всевишній у козацькім роді
Явив мову вільну і святу.
В українськім житимеш народі
Й еру відродиш ти золоту.

25.10.14 р.

ДО УКРАЇНИ

Земле святая, Україно,
Люблю тебе я неупинно:
Сади, гори і поля,
Шум річок і солов'я.

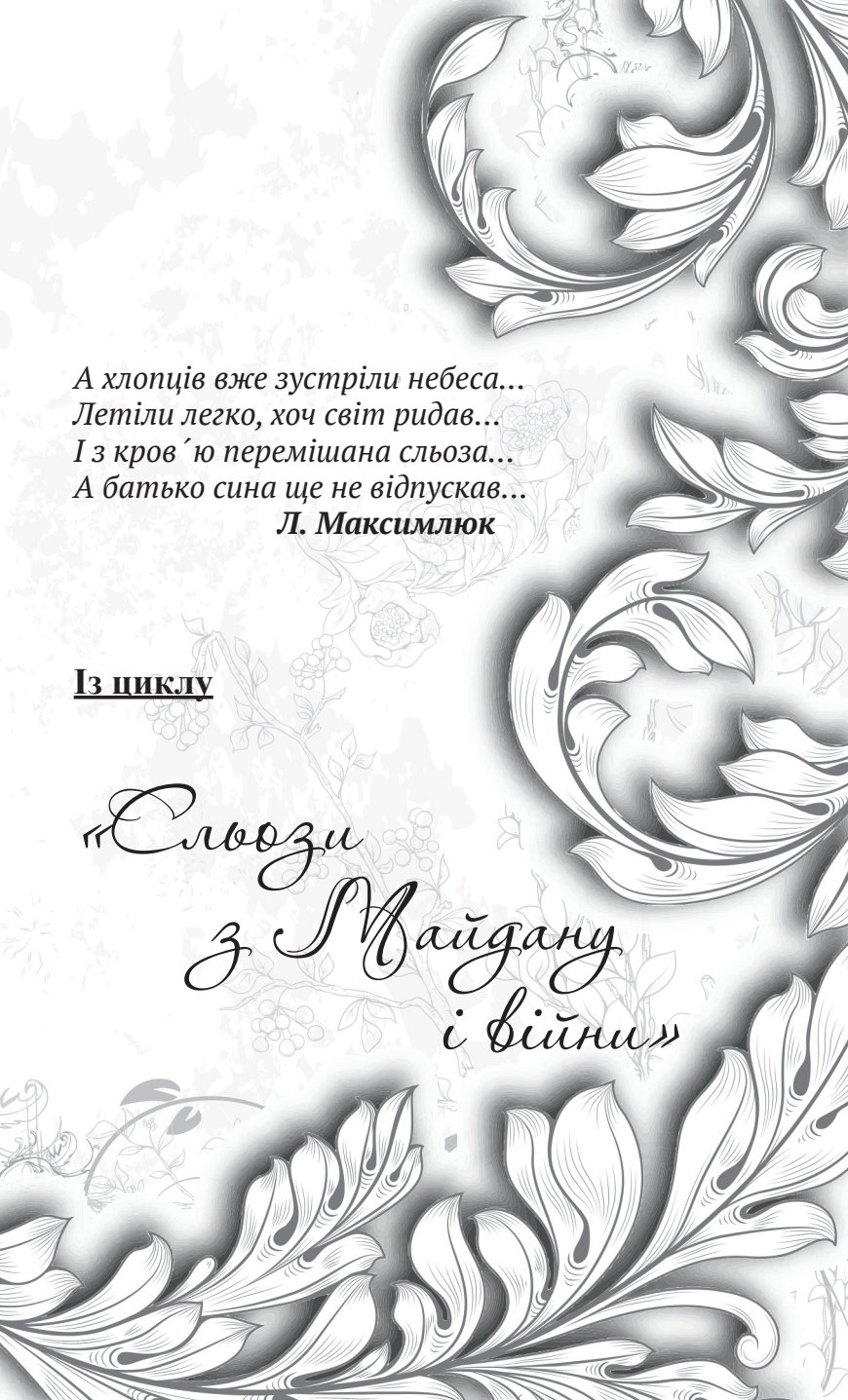
Зорі яснії вночі,
Запах хліба із печі,
Спів дівочий по селу,
Ще й веселку дощову.

Ти є знатна і могутня,
Не потрібно тобі трутня.
Ні з Європи, ні з Росії,
Вони для тебе є чужії.

Захищай себе від всіх,
Йди дорогою святих, –
Бо ти мучениця, Ненько,
І міцне твоє серденько.

Ніколи і нікому не корись,
Лиш тихесенько молись.
На поклін іди до Бога, –
Бо є світла та дорога.

18.01.14 р.

А хлопців вже зустріли небеса...
Летіли легко, хоч світ ридав...
І з кров'ю перемішана сльоза...
А батько сина ще не відпускав...
Л. Максимлюк

Із циклу

«Сльози
з Майдану
і війни»

НЕ ВІЙ, ВІТРЕ

Не вий, вітре, не вий, вітре;
Зупинись ти на хвилину.
Дівчиноньці сльози витри
Й воюй, козаче, за Україну.

За Україну – нашу неньку,
За землю цю святую,
А ти, вітре, вий тихенько, –
Не буди калину молодую.

Знай, не легко буде тобі
Тяжкого ворога здолати,
А ти, вітре, дуй сильніше
Й ворожі розверни гармати.

Квітни, квітни, калинонько,
В степу вільному пустому.
Не плач, не плач, дівчинонько,
Козаченьки йдуть уже додому.

15.03.15 р.

НЕБЕСНІЙ СОТНІ

Присвячується...

Ви йдете, йдете із Майдану,
Болю вже не чуєте страшного.
Вам глибоку не бинтують рану,
Ворога не бачите тяжкого.

Свій путь закінчили у муках,
Все вичерпали аж до дна.
Не будете страждати ви в розлуках,
Гріховний світ пізнали ви сповна.

Спадок свій залишили ви дітям,
Щоб Україну вмiли берегти.
Тільки правду несли людям,
Відстоювали волю аж до наготи.

Все віддали Неньці-Україні,
Орлині крила назавжди здобули.
Закрили ними всі катівні,
Щоб квіти щастя лиш цвіли.

Ви йдете. Йдете у вічність...
Насправді є і будете живі.
Любов Господня є та дійсність,
Ви ж тепер у ангельській сім'ї.

29.01.14 р.

ТВОЇ СИНИ І ДОЧКИ

Твої сини і дочки на Майдані,
О, земле українська моя!
Не можеш жити ти в такому стані,
Де плаче й стогне нація твоя.

Вже й ніби вільна ти від рабства,
Та тої волі ще не бачила в житті.
Обман провладний і нахабство
Ведуть людство жити у смітті.

Земля розкрадена панами,
Не фабрики, а супермаркети одні,
Будинки й гроші «за буграми»,
Злодійські руки їх брудні.

Доволі вже терпіти ту неправду!
Хай встане воленька твоя!
Постав на місце знахабнілу владу,
О, мій народе, мій люд, моя земля!

12.12.13 р.

НА МАЙДАНІ

На Майдані ніби стихло. Пізній вечір. Не лунають постріли, не рвуться гранати, не чути криків. Можливо, сильний мороз заставляє всіх змовчати. І хорошими думками про майбутнє зігріватись. Глянувши зі сторони, невільно подумаєш: «Мабуть наближається мир». А де той мир? Де його шукати? Де він? Можливо заховався під каскою молодика-беркутівця? Чи ось у того високого чепурного козака-українця з оселедцем на голові? Чи ось у того змарнілого з обличчя молодого студента, що сидить на шині від колеса, скрутившись клубочком і про щось думає. Напевно про теплу хату у далекому селі, про люблячу маму, що заглядає у кожне віконце, виглядаючи його.

Раптом стало зовсім тихо. Затихли навіть і барабани Майдану. Залунав ніжний лагідний голос. Полилась мелодія української народної пісні «Ніч яка місячна, зоряна...». Завмерло все, навіть металеві щити силовиків перестали ворухитись. Чарівна мелодія пісні полилась, немов струмок від серця і до серця. Вона лилась і зворушувала душу кожного. В декого потекли сльози, дехто стогнав від болю, а в декого на вустах застигла лагідна посмішка. А он хтось хотів навіть допомогти підспівати, але замовк.

А голос все чіткіше і чіткіше проспівував слова пісні. А вони, немов на легких крилах літали в повітрі і зворушували, заворожували кожне серце, кожне дихання. Де ж взявся цей чарівний голос і ця мелодія, ці слова? Тихо! Тихо... Хто це? Де? Де? Це прийшла Вона... Наша... Рідна... Найдорожча!.. Вона!.. Вона!.. Пролунало в кожного у серці...

24.01.14 р.

ВІЛЬНА ДУША

Душа сплюндрована й побита,
Прострілена, скривавлена катами,
Невиспана, голодна і немита,
Злодійськими потоптана ногами.

Тепер ти сильна і могутня,
Запалена нерівними боями.
В очах у ворога твоє майбутнє,
А їхнє з нескінченними страхами.

Ти виснажена, стомлена душа,
Вже тобі до цього не звикати.
Не продаси себе ти за гроша,
За волю можеш і страждати.

Ніколи і нікому не бажаєш зла,
Волю дітям передати хочеш,
Щоб у рай дорога їхньою була,
Лиш любов і світло їм пророчиш.

23.01.14 р.

МРІЯ СОЛДАТА

Літо. Ранок. Легкий вітерець відчувається в повітрі. Раз-по-раз повіває прохолодою. Сонечко своїм промінням то ковзне по землі і на якусь мить освітить її зігріє, то заховається за хмару. А хмари плывуть, як кораблі по морю. Їх зараз так багато. Вони такі білі-білі, купчасті, легкі, пухнасті. Навіть очі не хочуть відриватися від них, від їхнього переміщення. Вони з'єднуються одна в одну і створюють велику важку хмару. Ще, ще і ще вітер підганяє маленькі білі хмарки до тієї, яка стала великою, густою і темною. Ось та і ще та з'єднається з нею – і почнеться дощ.

Що це зі мною? Це ж я, солдат, лежу на траві під відкритим небом біля свого блок-поста. Я відірвав очі від неба і підняв голову, подивився по сторонах. Мої друзі-вояки всі тут: хто дрімає в укритті, хто сидить ось тут, на траві і чистить свій автомат після бою, а хто перев'язує закривавлені рани.

Ніхто з них не думає про те, що скоро буде дощ, блискавка і громовиця. Вони не бояться вже нічого. Їхні вуха звикли до гуркоту і свисту куль. Ворог затих. Можливо теж стомився і відпочиває, або зализує свої рани. А справді, чого він тут, на нашій землі, чого хоче? Невже йому хочеться воювати? А за кого, за що йому воювати? Яка «правда» сидить в його серці? Ми – то захищаємо своїх жінок і дітей, свою неньку-Україну від них, терористів-чужоземців.

І все-таки, чого ж ви сюди прийшли? Чи мало вам своєї землі? Чи в вас немає що

їсти чи пити? Чи немає красивих жінок і нема кому вас любити? Га, вороги-терористи? Погані ваші справи! Згинете ви всі тут, на нашій землі. З мечем прийшли і від меча загинете. Ми вас сюди не просили. Та знаю я, що грошей ви хочете і багато, та ще й зелених. Ось де ваша правда! Правда в грошах, грабежах, мародерстві, злі. Шкода мені ваші чорні душі, що дістанеться їм тільки зелена трава.

Але ж я не хочу вас вбивати, не хочу! Ми люди і ви люди, і Отець в нас один, наш Господь. Адже Він нам всім дав життя для щастя, для любові. Життя одне і безцінне. А гроші – це ілюзія, туман, що в'ється над землею, в'ється і впаде на землю і зникне в гаях, садах, річках, озерах. От і все, нема його. Піди і знайди той туман, як вітру в полі. Так і ваші гроші – є і нема. Ось так, мої воріженьки. Простіть мене, що я воюю з вами і вбиваю вас. Хай Господь простить вас і направить на путь істинний.

От і добре! Я буду мріяти. Адже кажуть, якщо добре помріяти, щиро, від усього серця, то мрія збудеться. Я мрію, щоб ви, засланці-чужоземці, повернулися на всі сто вісімдесят градусів і пішли до себе додому, в свою Рашу. Мені ж немає часу з вами тут панькатися. Мене чекає моя кохана жінка, дочка, моя квіточка, і синок.

Ура! Дощ починається! Все-таки з тієї хмари падає дощ. Ура! Значить збудеться! Обов'язково збудеться!..

14.06.14 р.

УКРАЇНСЬКОМУ ВОЇНУ

Ти забув про все на світі.
Ти забув, що було в житті колись.
Ти порвав усі радянські сіті,
Щоб мрії все-таки збулись.

Щоб збулося те, про що давно клекоче
У гнізді лелека українського села.
Щоб сміялись діти завжди так охоче,
Щоб довіку Україна вільною була.

Ти йдеш вперед за тих, хто любить,
За тих, хто мріє так, як ти.
За тих, хто міцно в снах тебе голубить,
За тих, хто шепотів тобі «рости».

Ти йдеш вперед і вже не маєш страху.
Ти йдеш вперед, в очі смерті дивлячись.
З собою ти береш лише відвагу,
За мир, за правду, за волю борючись.

В бою нової набираєш сили,
В бою міцнієш і гартуєшся, як сталь.
Великим воїном батьки тебе зростили
Для перемоги, навек розвіявши печаль.

14.05.15 р.

ЛИСТ ВІД СОЛДАТА

Життя... Цікава річ це життя, якщо можна назвати його річчю. А й справді, життя – це не річ. А як же його можна назвати? Я думав, думав, так і не знайшов найправильнішого слова. Я час маю працювати мізками навіть тоді, коли прочищаю свою зброю після чергового нападу ворогів; тоді, коли тихо навкруги і можна почути спів жайворонка, що оспівує в своїх піснях простір і красу українського поля. Мені здається, що він здружився з нами. Коли ми працюємо, то він відпочиває, заховавшись в своє затишне містечко захисту, а коли затихає зброя, працює жайворонок: співає і співає, нагадуючи нам, що життя існує, що воно цікаве, безцінне і разом з тим таке крихке.

Мені немало років і водночас не так багато, але чесно хочу сказати, що так ніколи глибоко не задумувався про життя. Жив собі, як то кажуть, по течії, та й усе. Маю дуже хороших батьків, які навчили мене любити і поважати інших людей, дорожити своєю сім'єю, цінити і пам'ятати ті уроки, що дає нам дорога життя, любити Україну. Напевно тому сьогодні я є тут, на передовій.

Так, в мене є кохана дружина, двоє синів, власна справа, недобудованій будинок і недосаджений сад. От повернусь додому і все подоробляю. Добудую хату, посаджу багато яблунь, вишень, слив, груш; щоб весною все кругом було біле від цвіту, щоб гули бджоли, джмелі. Все це я буду робити разом із своїми підростаючими синами. Я маю їм багато-багато чого розказати, навчити.

Моя Оксаночка насадить багато різних квітів біля хати, а вони як зацвітуть, як запахнуть! Після вечері ми будемо сидіти у саду і довго-довго розмовляти, співати пісень або слухати дзвінкого солов'я і мовчати, мовчати... От воно – життя. Я дякую Тобі, Боже, що вчиш мене жити і цінити кожну хвилиночку. Ти мені його даруєш, як безцінний подарунок. А я його маю прожити не просто так, як-небудь: проводячи вечори за безглуздими комп'ютерними іграми або цілий вечір не відводити очей від телевізійного ящика, або напроліт всі вихідні провалятись на дивані з газетою в руках, або за що-небудь образитись на дружину, або ревнувати її і тижнями не розмовляти з нею, або карати дітей за погані оцінки, не знаючи нічого з їхнього шкільного життя.

Так, я багато зрозумів тут, на передовій, дивлячись смерті у вічі. Господи, прости мене і дай вижити у цій війні за Україну; повернутись додому і змінити все, бо змінився я. Змінилось моє серце і душа. Я тепер зрозумів, що таке життя і як потрібно його любити. Адже воно одне раз і назавжди...

Я це пишу вам, мої дорогі українці. Станьмо іншими людьми, – бо Україна вже стала іншою. Любім Бога, свою Батьківщину, один одного. Цінуймо своє життя і все те, що дано нам. Почуйте мене!

З любов'ю і повагою, ваш солдат – захисник України.

06.07.14 р.

ЧОМУ ТАК ВАЖКО НА ДУШІ

Чому так важко на душі?
Чому болить і плаче серце?
Всі люди в Бога не чужі,
Навіщо творим все це?

Чому ми ранимо Його
Ті рани, що давно відкриті?
Ікони плачуть, знай того,
Що душі брудні і не миті.

Земля стогне від брехні,
Від зради тих, що звикли
Маєтки і мільйони ті свої
Бідою й кров'ю всі проникли.

Невже так добре і спокійно
Спите з грошима наодинці,
Від зради вашої надійно
Десант розстрілюють чужинці.

Давали клятву ви Україні,
На плечі падали зірки.
Тепер для долара ви вірні
І друзі ваші – росбойовики.

А сльози матері й дружини
Давно на землю не течуть.
З війни стрічають домовини
Й назавжди зраду проклянуть.

А ти, солдате, знай – героєм
Залишишся назавжди на землі.
Не буде зло твоїм двобоєм,
А лиш любов на ангельським крилі.

22.06.14 р.

ЛИСТ ВІД МАМИ

Дорогий мій солдате, сину!

Пише тобі українська мати, жінка, яка щиро, всім серцем любить тебе й, не рахуючи скільки разів на день, молиться за тебе. Немає значення, які в тебе очі: голубі, як небо; чорні, як ніч; сірі, як туман; карі, як плід у каштана. Вони є дуже гарні, глибокі і чисті, добрі і вірні. Адже не дарма кажуть: якщо ти хочеш дізнатись про людину, то заглянь їй у вічі. Все те, що побачиш в очах – те й у неї на серці. А твоє волосся: русяве чи чорняве, чи біле, як день, чи кучеряве – не важливо. Не важливо навіть, якого ти зросту. Я люблю тебе!

От ти читаєш цей лист, а я подумки заглядаю тобі у вічі. Я бачу в них глибоку мудрість, впевненість, силу. Я знаю, що тобі буває й страшно, бо ти ніколи не вбивав, навіть не бажав нікому поганого. Ти не встиг підготувати себе до війни, до того, що потрібно воювати, а значить і вбивати ворога свого. Тим більше, що ворог має звірине серце, не рахується ні з ким і ні з чим. Я не знаю, що спонукає його вбивати інших людей, катувати їх, знущатися над ними, нищити все навколо. Можливо, ворог робить все це заради грошей, слави, влади, чи від ненависті до українців. Усе це тепер не має значення. Головне те, що ця людина вбивала в собі любов, милість, доброту, вбивала Господа в собі і стала терористом.

Я знаю, сину, що тобі боляче все це бачити й розуміти. Адже всі ми – люди, створені Отцем нашим Небесним для добра, любові, світла. Я пишаюсь тобою, мій солдате! В тебе велике і добре серце. Ти не хочеш, щоб ці «люди» ходили по всій нашій українській землі. Тому ти там, на передовій. Ти захищаєш життя всіх: дітей, дружин, матерів, стареньких наших. Я вірю тобі, любий мій солдатику. Вірю, як ніколи. Ти все зробиш, щоб Україна жила, процвітала, щоб мир і спокій був у нашому домі.

Знай, що ти не один – Господь з тобою і ангел твій вкриває тебе своїми білими крилами. Бо там, де правда, де довіра, де надія, де честь і чесність, де прощення і доброта – там Господь. Він з тобою, ти тільки довірся Йому, віддай своє життя в Його руки. Тоді Він буде твоїм батьком, матір'ю, другом, порадиником і все буде добре. З благословення Господнього ти на своїх руках принесеш перемогу нам, матерям, які з тобою серцем і душею. Дякую тобі, мій герою, мій захиснику.

Чекає тебе мати,
Рідна і кохана.
Не лягає спати –
Молиться до рана.

Молиться за тебе
Й рідну Батьківщину.

Все благає Неба:
Захисти мою дитину.

Щоб затихла зброя
Й перевівся порох,
Щоб згадав про Ноя
Злий підступний ворог.

Пишіть собі на носі,
Пропутінські бандити,
Трісніть навіть з злості, –
Царем йому не бути!

Цар один на світі
Є – Ісус Христос!
Злі розірве сіті
Та й закінчиться хаос.

Повертайсь, солдате,
Тебе чекає мати!

31.07.14 р.

РОСІЙСЬКИМ «ПОБРАТИМАМ»

Чому ви, люди, такі черстві?
Чому воюєте, чому?
Ні краплі жалю в вашім серці.
Життя вбиваєте чому?

Воно ж і так крихке і ніжне,
І просить захисту у ангелів святих,
А ваше дійство є лиш осоружне,
В душевно хворих і сліпих.

Раби ви є у силах темних,
А зло у ахіллесовій п'яті.
Грошей й багатств всіх земних
Все мало вашій жадності пустій.

Забрати тіло можете ви тільки,
А світлу душу вже нічим
І вічного життя – ніскільки, –
Бо стало вже воно святим.

Ця істина для вас ще не відома,
Ніколи не пізнати вам її.
Тьма для вас, як глаукома –
Печаті вам розставила свої.

25.01.15 р.

НА ВІЙНІ

Він дуже кохав її. Та й зараз кохає. Тільки серце затихло, лишень інколи щемить. Напевно все те, що було, не може забути. Час від часу він відчуває її волосся, дотик її теплих, пухких губ. Часто, закриваючи очі, бачить її красиве обличчя і усмішку на вустах. Відчуває її ніжні руки на плечах. Ці обійми і поцілунки він не може забути. Ті спогади його тішать, додають сили, впевненості і наснаги.

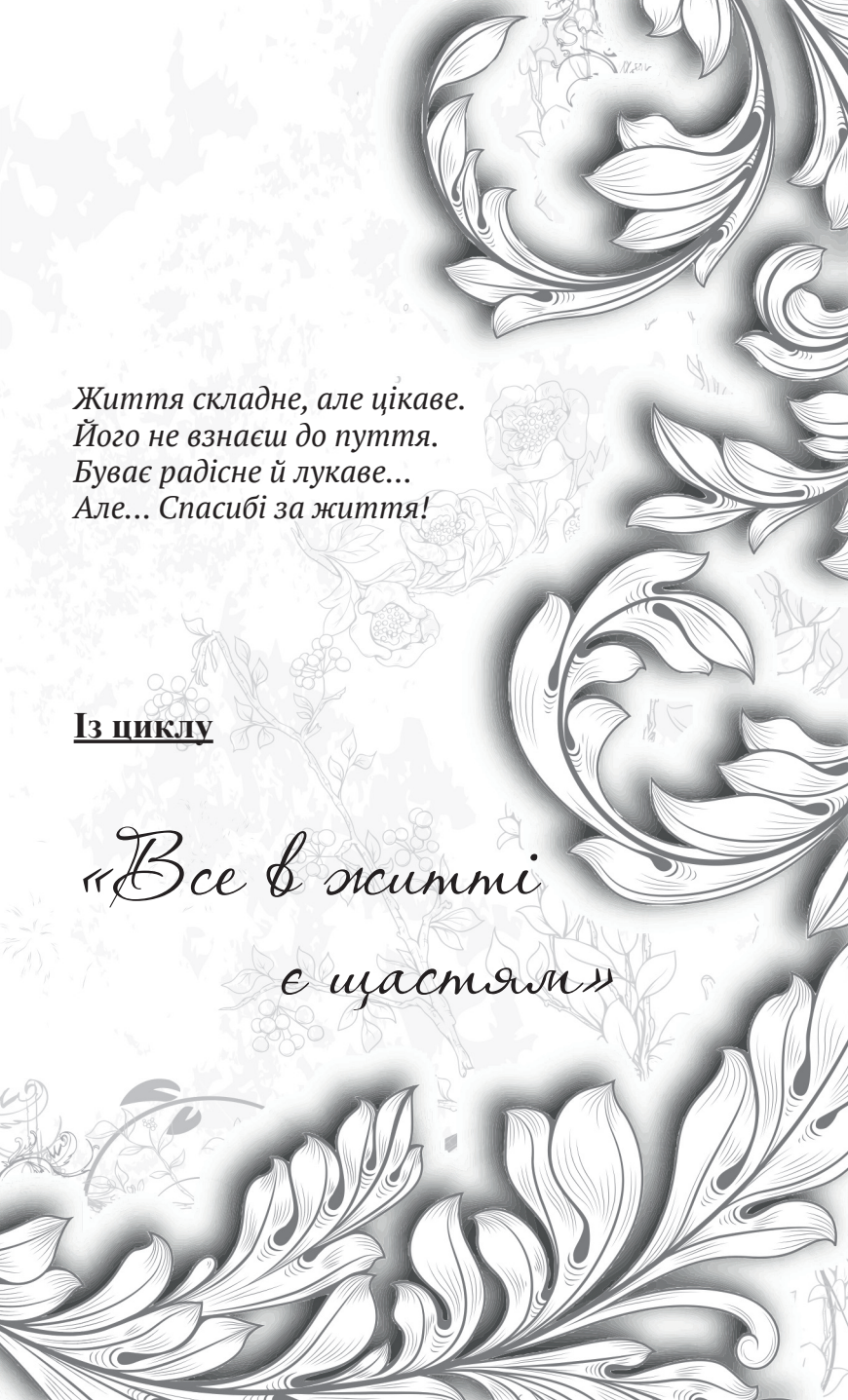
Він – «кіборг». Так його назвали вороги. Він ніколи не думав і ніколи не снилось, що буде воювати, буде захищати оцей невеликий клапоть землі української, де її, землю і будівлю цю знищив ворог. Дуже боляче дивитись на все це. Боляче до глибини душі. Несказанно боляче бачити поранених і мертвих побратимів.

Він часто бачить і свою смерть. Інколи йому здається, що він подружився з нею. Вона приходить тоді, коли годинами не стихають ворожі гради, після яких нічого не залишається на цій землі. Він, солдат, такий маленький, такий беззахисний – має вижити і бути живим, і знову відігнати смерть. Часом він просить її іти геть і не приходити, коли все кругом горить, коли сльозоточивий газ виїдає очі, коли рвуться бомби з якоюсь отрутою, що все всередині нестерпно болить, пече. Тоді він просить смерть, благає ще почекати. Бо він ще не докохав, не долюбив.

Тільки-тільки по-справжньому полюбив Україну – неньку. Лише зараз зрозумів, яка вона дорога йому і рідна. Тепер він добре знає, що любить її більше, ніж свою кохану, маму, сестру. Напевно тому, що вона приходить йому в коротких снах така завітчана, красива, добра, щедра. Ось вона, україночка, протягує руки до солдата. Він дивиться на неї, а вона підходить все ближче і ближче. Він втікає, ховається, відвертає голову, закриває очі, щоб не бачити криваві рани на її тілі, вирви від бомб і спалені квіти на голові. Солдат кричить і просинається.

Тепер твердо вірить, що має жити і буде жити, щоб врятувати Україну. Бо Україна – це мама і кохана, сестра і брат, батько і дідусь, бабуся і сади, ліси, поля... Він встає і йому навіть не треба одягатися, бо спав одягнений і взутий з автоматом на грудях. Знає, що Бог береже його, захищає від смерті для того, щоб він захистив українську землю, яка тяжко стогне і плаче кривавими сльозами. Він ще більше і більше любить її. Недаремно кохана так ревнує його. Так, він любить понад усе цю святую українську землю, послану йому Богом. Ще твердо знає, що Господь має надію на воїнів, волонтерів, лікарів і всіх тих, хто молиться за них і вносить свою, хоч маленьку лепту на захист миру, на спасіння планети Земля.

04.02.15 р.

*Життя складне, але цікаве.
Його не визнаєш до пуття.
Буває радісне й лукаве...
Але... Спасибі за життя!*

Із циклу

*«Все в житті
є щастям»*

ДОРОГА ЖИТТЯ

Йдуть дороги в різну даль,
А пройти всіх неможливо, –
Вибери одну таку, як сталь
Й будеш йти по ній щасливо.

Міцна дорога та додому, –
Де старенька мати зустрічає,
Де все рідне в селі тому,
Кращого, здається, і немає.

Тверда дорога ще ота
До друзів, які завжди раді
Прийняти й слухати слова,
Незалежно, у якій громаді.

Доріг надійних мабуть є
Ще немало й небагато, –
Лиш одна у милості ще є,
На добро й любов багата.

Дорога та є чиста, як сльоза,
Й називається «Смиренням», –
Бо була дорогою Христа,
А для нас є світлим вченням.

29.08.12 р.

БАЧИТИ ХОЧУ

Бачити хочу завжди я
Глибокі і ясні зорі,
Чисті і білі вітрила
У тихому світському морі.

Бачити хочу я сонце
І цвіт у вишневих садках,
Сильну грозу крізь віконце
І стигле зерно в колосках.

Бачити хочу веселку,
Що воду бере у ставках.
Доброго діда лелеку,
Що їсти шука в болотах.

Бачити хочу дитину
Щасливу у своїх роках,
Добру і чуйну родину
Й відлуння добра у батьках.

Бачити хочу себе я,
Ісусе, у Твоїх очах
І буду просити Тебе я,
Щоб любові вогонь не зачах.

04.04.13 р.,
м. Франкфурт
(Німеччина)

* * *

Життя – загадка для людини.
Живеш і все розгадуєш його.
Воно змальовує усі картини:
Що буде, і що є, і що було.

Було – то вже пройшло, не наше;
А буде – теж не наше, а чи прийде?
А зараз я живу і п ю із чаші
Все те, що з неба лиш гряде.

Роки рахую за роками
І щастя добавляю я щодня.
Господь зі мною, не за горами, –
Він Тато мій, і Мама, і Рідня.

Йому вручаю серце я і душу,
Хвалу і славу я Йому несу!
Не тліти, ще більш горіти мушу,
Ще більш любити Його рук красу.

10.11.13 р.

ЛЮДИ, ЯК ЗОРІ

Ніч. Ніч у місті... Я люблю спостерігати за нічним містом. Не чути шуму моторів машин, розмов людей, які рухаються вулицями то туди, то назад; стукоту високих підборів, сміху, роздратування... Місто відпочиває. Над ним синіє чисте, безхмарне, але зоряне небо, травневе небо. Небо, яке несе багато змін на землю: пробудження, тепло, ніжність.

А зорі... Зорі не сплять. Вони мерехтять і мерехтять. Здається, що своїм яскравим оком заглядають у кожну хату і заспокоюють кожну людину, оберігають її сон, дають свою любов. З настанням дня зір не видно. Їх засвітлює сонце. Але ж вони є, вони живі і випромінюють свою енергію у Всесвіт. Якщо в дану хвилину ми їх не бачимо, то їх бачать інші.

Так, зорі світять і вдень, і вночі, і ніколи не перестають. Вони інакше не можуть. Світять – значить віддають свою любов. Якщо любові немає – зірка згасає і помирає.

На думку прийшов висновок, що ми, люди, теж маємо світити, світити своєю щирістю і щедрістю, добротою і повагою, терпінням і стриманістю, теплотою і ніжністю. Якою б не була людина, у ній є Боже зерно. Зерно, яке послане на землю прорости добрим паростком і заколоситись, і постійно примножувати урожай знань, добра, людяності, смирення і перерости у любов; і, як та

зірка, вдень і вночі світитися нею. Хай це буде незалежно від того, бачать її інші чи ні.

Свою ж доброту, свій мир ми передаємо дітям, внукам, своїм потомкам. А вони своїм теплом і світлом примножують цей урожай. І росте собі нива... нива, якій нема кінця і краю. На ній колоситься жито і пшениця, цвіте рясна гречка і духмяний горох. Між ними красуються сині волошки, червоний мак, біла ромашка. Чути нескінченну пісню жайворонка, невгамовний спів цвіркунів. Все це в нас, в нашому серці. Тільки заглянь туди. Ти побачиш все: ниву і море, гори і ліси, небо і зорі, весь Всесвіт. Все це – любов і створено Любов'ю.

11.05.14 р.

* * *

Людино! Дорога і загадкова!
Глибока українська душа!
Твоя доля є не випадкова
І створена не тільки для гроша.

Поглянь на себе, зупинися!
Послухай тишину в собі.
Від гонки світу відірвися,
Що так погруз в злобі.

Ти ж чуйне маєш серце,
З глибин пульсує доброта.
Куди ж поділось все це?
Звідкіль береться срамота?

Не дай упасти духу
Слов'янського зачатку до кінця.
Відчуй ти Божу руку
Й відкинь тернового вінця.

16.12.13 р.

ВЛАДИЦІ ОЛЕГУ ВЕДМЕДЕНКУ

З нагоди Дня народження

Ідуть, біжать, спішать роки,
Як птахи осінню у вирій,
А ми розплутуєм життя клубки,
Хоч скроні вже посипав іній.

Здається, тільки вчора все було:
Щаслива мати дякувала Богу,
Молитву щиру Небо прийняло,
Благословило сина їй в дорогу.

Його купала у своїх піснях,
Щоб виріс добрим і щасливим.
Крильми вкривала, як той птах
Спаса гніздо від зливи.

Ось він стоїть в грозу у лісі:
Коліна вгрузли глибоко в пісок,
До поту молиться за все на світі...
Дай Боже сили ще один ковток.

Віддав він все у руки Божі:
Дух, душу й тіло, і життя своє.
Тепер стоїть він серцем на сторожі
Овечок тих, що Бог дає.

Овечки ті біжать в його громаду
І туляться до Слова, що Істину несе.
Пастух дає овечкам раду, –
Бо з уст його живий струмок пливе.

18.09.13 р.

ВАЛЬС ПРОЩАННЯ

Світ весь кружляє у вальсі,
Роки шкільні пропливли, як у сні.
В першому... Ні, в одинадцятім класі
Прийшли ті хвилини сумні.

Тихо луна на подвір'ї
Дзвінок той веселий шкільний.
Щасливу дорогу в Сузір'ї
Він нам простеля чарівний.

З тобою прощаємось, школо!
І рідний учителю наш!
Прости! Це було випадково...
Не марно свій тратили час.

Хай музика вальсу лунає
Й для вас, наші любі батьки!
А в серце назавжди влітає
Щасливі і довгі роки.

Хай Господь осяває всім нам
Стати на путь, який треба!
І всім на землі школярам
Мирного ясного неба!

11.03.13 р.

ДОБРЕ ЖИТИ В СВІТІ

Добре жити в світі,
Коли немає суєти.
Не тягнуть земні сіті
Й душевної немає пустоти.

Шум мирський далеко
І дзенькіт золотих монет,
Розпеченої кухні пекло
Із тисяч страв бенкет.

Не манить вже до себе
Час пустих розмов,
А серця вабить небо,
Краса поля і дібров.

Чарівний спів зозулі
Й ніжна пісня солов'я,
Гордий стан косулі
Й мудра праця журавля.

Вабить цвіт калини
Й тихий шум струмка,
Рясні гілки горобини
Й степова полинь гірка.

22.09.12 р.

ЕЛІКСИР ЖИТТЯ

На центральних вулицях міста завжди людно: і в свято, і в будні. Сидиш на лавочці десь на окраїні площі і спостерігаєш за людьми. Цікаво ж... Побачиш різні обличчя і різного віку. Падає в око обличчя однієї худенької, невисокого росту жінки. Зразу ж хочеться сказати, що ця людина є вільна. Вільна від якихось амбіцій, страхів, майбутнього... Простіше сказати, від світу цього грішного.

Вона добре знає. Вона не помиляється. Свої почуття перевіряє і тренує свою волю. А свою волю підпорядковує волі Божій. Тому і знає, впевнена, що любить. Любить так, як ніколи не любила. Вже не може жити без любові ні секундошки. Дихає нею. Хоч буває інколи і боляче, нестерпно боляче. Вона все одно любить і вірить, що це почуття ніколи не зникне. Своїм, давно дорослим оком, вона заглядає у серце і розмовляє з ним. В ці хвилини забуває про те, хто вона, скільки їй років, на якій планеті живе. А серце сповільнює свою ходу, б'ється тихо і смиренно. А там у ньому світло: жовтого, голубого, зеленого, фіолетового, а то білого кольорів. Ось вона – любов, любов різного кольору. Це вона так думає і зафарбовує її у різні фарби. Хоч добре знає, що любов не має кольору, смаку, розміру. Це почуття. Стан душі людської. А душа без цього стану

не може жити, не може, бо згасне, зачахне і помре. Вона може тільки світитись, віддавати своє тепло, любов, кохання, розвиватись, удосконалюватись і наближатись до свого Отця Небесного. Душа не має права спати, дрімати, а тільки йти і шукати те, без чого не може існувати. Та буває, що душа страждає. В цей час здається, що вона стає печерою, закритою тяжким великим каменем; і ніхто вже його не зрушить з місця. Відвалити той камінь, освітити і освятити душу може тільки Господь.

Тоді ця похилого віку жінка біжить, біжить туди, де її почують, де їй зарадять, витруть сльози покаяння і знімуть той камінь гріха з її серця. Душа воскресає. Вона щиро і тихо молиться.

Ось подивіться на цю жінку! Вона знов молода, з її серця біжить потік любові, який розливається і оживляє все: ось цю тендітну ромашку, яка тремтить від нічного холоду; молоденьку травинку, яка тільки-тільки паростком визирнула із свого насіннячка; пташенят, яким весь час хочеться їсти; хлопчика, що плаче; людей, які давно забули, що таке щастя. А воно є і завжди буде. Потрібно тільки пам'ятати про те, що щастя – це життя, а життя – це любов, яка завжди жива і вічна...

17.05.14 р.

* * *

Тихими дорогами,
Життєвими стежками,
Короткими і довгими
Йдуть дні з роками.

Йдуть, пливуть рікою
Широкою і вузькою.
Інколи з ганьбою,
А бува й з усмішкою.

Все це наша школа,
Школа для навчання.
Там добро і горе,
Радість і страждання.

Ворог там і друзі,
І любов, кохання, –
То ти в темні смузї,
А то – сонце зрання.

25.08.14 р.

ВДЯЧНІСТЬ

Вдячність... Яка вона?
Темна чи ясна,
Сита чи голодна,
Тепла чи холодна?

Вдячність... Яка вона?
Весела чи сумна,
Добра чи сувора,
Боязлива чи хоробра?

Вдячність... От вона!
Людяна й земна.
Не бере, а віддає,
Душею жаль кує.

Вдячність... От вона!
Легідна й чудна,
Тиха і смиренна,
Богом благословенна.

30.04.13 р.,
м. Галвей (Ірландія)

ВЧІМОСЬ ЛЮБИТИ

Вчімось любити ми інших,
Приймати такими, які вони є.
Вчімося бачити їх все миліших, –
Бо ненависть й злоба лише псує.

Всі ми є діти Господні,
Жаліє і любить Він нас усіх.
Стукає в двері напередодні,
Як бачить скорботу за гріх.

Лише відкріймося Богу,
Назавжди довірмо душу Йому.
Виберім вірну духовну дорогу,
Відкиньмо страхи і пітьму.

Світло засвітить Він в нас
І буде вести до спасіння.
Новий настане вже час,
Бо любить Він своє творіння.

09.01.14 р.

НА ЩО ТРАТИМО ЧАС

Одна для всіх нас
Є планета Земля.
Нам відведений час
Тут прожити життя.

Життя, як те поле,
Широке, безкрає.
Старанно хтось оре,
Хтось часу не має.

Тратить час на розваги
І ночі у клубах.
До інших зневаги –
Де ж тоді Дружба?

Вчимось в інституті –
Картаємо час,
Якщо кошти добуті, –
Є «знання» вже у нас.

Все гроші і гроші,
Шмаття й барахло,
Й такі ж ми хороші,
А де ж те Добро?

До інших в нас пильність:
Ага! Бач он яка!
А де ж наша Милість?
Куди вже втекла?

Пробігає життя,
А проблем ще багато.
Цілий день суєта, –
Прости, Боже, нас, Тату!

Багато маємо добра
На подвір'ї і в хаті.
Та душа в нас черства, –
Де Любов тую взяти?

На що тратимо час?
Задумайтесь, люди!
Пробіжить життя в нас,
А що далі буде?!

22.11.12 р.

ДРУГЕ НАРОДЖЕННЯ

Життя іде, то вирує в емоціях за Україну, за її долю, то замовкає. То гордість переповнює, що я народилась і живу в Україні. Останніми днями це слово я дуже часто чую. І воно стало таке рідне, лагідне, ніжне, якоюсь мірою тепле, живе. Та й впродовж дня можна інші слова почути на адресу моєї країни. Але ці слова вже не дошкуляють, не печуть душу. Зразу ж в думках з'являються інші слова, інші уявлення. Я бачу Небесну сотню. Яка там, на небесах, біля Господнього престолу молиться за нас, за Батьківщину. Ставши Господніми ангелами-воїнами, по волі Божій надалі буде захищати рідну землю від зла. Від зла чужого, яке чорною хмарою насувається на наш край. Від зла, якого ще так багато в кожного з нас, в наших душах. Адже за законом фізики зло притягує зло, добро притягує добро. Тепер стає зрозуміло: чому до нас так сильно тягнеться ворог. Хочеться йому хоч би трішки вщипнути, вкусити, увірвати клаптик землі; підібрати під себе людей і зробити їх своїми рабами.

Що робити? Як бути? Сам висновок напрошується в мої мізки. Кожний з нас має почати із себе, почати війну із своїм ворогом, який живе в нас, управляє нами, заставляє нас робити те, що не хотів би бачити Ісус Христос. Я відчуваю, що Він не хоче

бачити нас роздратованими, жадібними, осудливими, агресивними, ненависними... Цей рядок можна ще і ще продовжувати. А як часто ми бажаємо смерті іншій людині? Тоді які побажання будуть іти нам? Чому ми не задумуємось над висловами: «Не випромінюй зла», «Роби добре, говори добре і буде тобі добре»?

І я задумалась... Як часто я поступаю так, що роблю боляче своєму Спасителю. Напевно тому і ворог нас трусить, будить, щоб ми проснулись і задумались: «Для чого ми живемо, як ми живемо?». Нам в першу чергу треба побороти духовну ліню. Адже ми вміємо любити, прощати, творити добро, спасати життя інших, втрачаючи своє. Ці приклади ми бачили на Майдані. Сила наша в згуртованості, єдності, взаємоповазі і взаємодопомозі.

Раптом думки зупинились. Мої очі побачили першого весняного метелика. Ще сонечко не встигло прогріти землю, а він уже випурхнув із свого кокона і полетів до світла і тепла. Який же він красивий! На серці стає добре, адже розумієш, що цей маленький, барвистий, ніжний метелик народився вдруге. Восени він був гусінню і ледь-ледь пересувався від однієї травинки до іншої. А щоб пережити холодну зиму, йому нічого не залишилось, як скрутитися у кокон і залізи десь під кору. А зараз він літає з яскравими крильми, які приваблюють око і роблять нас

добрішими, милостивішими. Так, так, адже наше єство теж подібне до нього. Ось яке диво! Ось вона тайна!

Слова «друге народження» запали мені в серце. По щоці потекла сльоза впевненості, довіри. Україна жива і народиться вдруге. Адже життя вічне. Спасибі тобі, метелику, що дав зрозуміти, хто я є, хто ми є. І не завжди будемо носити кокона. Хіба лише тоді, коли в душі вирує холодна зима. Але після зими обов'язково прийде літо. Так, літо...

26.03.14 р.

СЕСТРИ ПО ДУХУ

Людмилі в День народження

Чи сильний віє вітер,
Чи грім гуркоче вдалині,
Чи хмари чисто витер
Мороз на білому коні.

Чи вечір губиться в тумані,
Чи ранок росами встає...
Рясніють квіти на лимані,
Чи промінь сонця виграє.

В тім диві лиш міцніє
Маленьке зерно Божества.
Злої бурі вже не чує,
А думає: Жнива, Жнива!

Не тендітний паросток у полі,
А сильне дерево життя,
Хоч часто гнулось від недолі
Та не ломилося віття.

Не знало ти, що самотою
В світі йдеш, на самоті, –
Тебе пильнує Боже Око,
Просвітлює тумани на путі.

А ти іди, лети угору,
Наповнюйся любов'ю і теплом,
Й сприймай усе, без перебору,
Та все освітлюй, що б там не було.

28.10.13 р.

* * *

Рада я кожному дню,
Що Господь посилає мені.
Відкриваю я душу свою
Й співаю молитви – пісні.

Тихо струмкова вода
З'являється знов на щоці,
Її ніжна і тепла хода
Несе щастя від Бога мені.

24.08.13 р.

ЧУЖИЙ БІЛЬ

Багато зла на цій землі.
Його творці – людоньки самі.
Совість втратили свою давно,
А серце? Вмирає вже воно.

Ще й на світі є багато Каїнів,
Немає в них сердець – льодяники одні.
Не вміють поважати матері і батька,
А тим більше тітку, дядька.

Завжди заздять брату і сестрі,
Хоч досягнення й у них малі.
Немає слів у лексиконі:
Допоможу, підтримаю, схиляю скроні.

Де ж словечка оті: цілую і кохаю,
Завжди чекаю, думаю і пам'ятаю?
А чи скажете колись ще й такі слова:
Віра і любов з надією жива?!

10.09.12 р.

ПОДРУЗІ

Бакаленко Людмилі

Подруго, подруго моя,
Давно ми зустрілись з тобою.
Була молода тоді я,
Ти ще більш молодію.

У Рівненським вчилися виші,
Долали науку, як сталь,
Й не знали, що це було з вище –
Зустрітись, долаючи даль.

В Радивилівським краї, подруго,
Ти виросла й заміж пішла,
Але не було в тебе друга,
Щоб горе ти з ним розвела.

І в мене в житті не так добре
Все йшло, як хотілось тоді.
Не було тоді серце хоробре
Й синів я ростила в журбі.

Ти стала для мене сестрою
І часто за руку тягла,
Як падала я у двобою,
Між горем й бідою була.

Я вдячна тобі, моя рідна,
І ангелам нашим також.
Їх праця за нас ішла плідна,
Щоб душ не продали за гріш.

Без друзів у нашому світі
Нелегко прожити життя.
Бог єднає в духовній сіті
Й полегшує путь в майбуття.

26.11.14 р.

ТИХО МУЗИКА ГРАЄ

Тихо музика грає:
Мила і ніжна така.
Насправді так не буває, –
Це лиш Святі Небеса.

Йде вона звідусіль
Плавно і так мелодійно,
Якщо жив ти поспіль, –
Зупинись і це буде надійно.

Зупинись і прислухайся ти
До чудодійної ноти.
Йде вона з Висоти,
Нагадує звідки і хто ти.

Й куди підеш ти знов,
Подолавши земную дорогу,
Чи любов ти знайшов?
Чи лиш сіяв тривогу?

Заглянь в серце своє,
Там побудь хоч хвилину, –
Бо Ісус в нім живе,
Любить свою Він дитину.

Чуєш? Музика грає,
Як з весняного струмка!
Знай, так завжди буває,
Коли в серці Любов гомінка.

19.02.13 р.

*Придумала мати дочкам імена,
Ось Літо і Осінь, Зима і Весна.*

Із циклу

*«Краса
землі моєї»*

ТАЄМНИЦЯ ПЛАНЕТИ

Чую голос твій, плането,
Тяжкий стогін твій і біль.
Може це і є твої секрети,
Тайна, і нема для неї слів.

Муки ти несеш, як жінка,
Душу маєш вічно молоду.
Довго ти була вагітна,
Еру все ростила золоту.

Йшли роки, століття,
Ти вагітна все була і є.
Зріє й зріє теє пліддя, –
Врешті час той настає.

Вже готова до пологів,
Рідна матінко – Земля.
Кров, страждання, стогін
Вже відійдуть в небуття.

Та й засвітишся, плането,
Божий Дух обійме всіх.
Вже не буде це секретом,
Що навіки згине гріх.

26.07.14 р.

ПРОЩАВАЙ, КРАЇНО МИЛА

Прощавай, країно мила,
Яку я щиро полюбила!
Пізнавала й пізнаю тебе,
Що маєш ти – нема ніде.

Дивує всіх твоя природа, –
Рідше сонце, більш негода.
Припливи і відпливи океану,
Затяжні дощі до неустану.

Живеш самотньо й тихо,
Знаєш ти добро і лихо.
Забуваєш все на світі,
Як в океан спускаєш сіті.

Ірландіє, краю рідний!
На добро і милість плідний.
Цей плід несе тобі завжди
Молитва Патріка з гори.

02.06.13 р.,
м. Дублін (Ірландія)

ЗБИРАЮ СКАРБИ

Вкриває землю всю
Білий, чистий сніг,
Тоді ще більш люблю
Даний Богом світ.

Гуркоче грім у небі,
Палить блискавка пільму...
Наповнює водою греблі,
А я Божий світ люблю.

Весна гуляє скрізь,
Пташиним лється співом.
Вдихаю запах я до сліз,
Любуюсь Божим дивом.

Квіти розсипає літо,
Сонце й зорі тут усі,
Дощик посіває жито, –
Вдячна, Боже, я Тобі.

Осінь стелить барви
В полі, лісі і гаю,
А я збираю скарби,
Що Бог розсипав у краю.

10.02.13 р.

ЗНАК ЧИСТОТИ І ДУХОВНОСТІ

В цьому році весна прийшла несподівано. Снігу вже не було і в лютому місяці. Хоч, зазвичай, у лютому зима лютує. Як каже народне повір'я: «лютий спитає, чи взутий». А тут тобі ніяких морозів і бодай трішечки снігу. Спостерігаючи за поведінкою синичок, я зрозуміла, що зими вже не буде. Щоранку вони весело співають у саду, метушаться.

...Синички ті жовтенькі
Все по гілочках стрибають,
Просинаються раненько
І піснями Бога прославляють...

Щасливі, думаю. І так непомітно, легкими, тихими кроками лютий нас завів у весну. На деревах набубнявіли бруньки. От-от випурхнуть молоденькі листочки із своєї захисної лушпинки. На березах повисли сережки. У саду серед трави з роками розсіялись і зацвіли фіалки.

Одного ранку я вийшла в сад. Це був вихідний день. Сонце вже давно встало і виконувало свою працю. Його яскраве проміння прогрівало повітря, ніжно пестило землю. Йому усміхались сині фіалки. Їх так багато і так рясно вони зацвіли, що земля стала синя-синя. Ніби небо впало на землю. В повітрі стояв свіжий аромат весни, неба, простору.

Так хочеться жити. Душа радіє і розцвітає разом з фіалками. В ній поселяється часточка неба. Цей світ сприймаєш не так, як раніше. Ти ніби розчиняєшся в цьому цвіті і стаєш однією з фіалок. На якусь мить бачиш їхнє життя, чуєш, про що вони розмовляють. Вони розмовляють про братків-віол. Їх недавно господарка висадила на клумбу, що була посередині саду. Фіалки загравали до них, запрошували до себе у синій танок. А братки своїми жовтими голівками тулились один до одного, ніби боялись незнайомого місця.

А сонечко все пригрівало і зливало свою любов на ніжні тендітні квіти. Братки заметушилися і розвеселилися. Раптом я попадаю у танок, неймовірний танок синьої фіалки і жовтого братка. Це був бал щастя, любові і нового життя, Божої ласки і благословення. Я бачу і вірю, що скоро... Так, наступної весни в саду зацвітуть ще фіолетові братки і білі фіалки – знак чистоти і духовності.

30.03.14 р.

СИНІЄ НЕБО КРІЗЬ ХМАРИ

Синіє небо крізь хмари
Білі й густі, як туман.
Тихо шукає все пари,
Та бачить один лиш обман.

Воно лиш живе самотньо,
Але ж не буває сумним.
На всіх дивиться синіє око,
А насправді воно є святим.

Вночі розмовляє з зірками,
Їм колискову співає свою.
А, може, воно є із нами?
Крізь сон забирає пітьму?

Часто небо говорить з душею,
Щоб та не блудила в житті,
А зливалась із тою свічею,
Що водимою є на путі.

То де ж тая пара у неба?
Лиш світло є знову і знов.
Можливо, так воно й треба?!
Наречена ж у неба – Любов!

12.06.13 р.,
м. Галвей (Ірландія)

* * *

Зелене листя шелестить
На дубі старому отім,
Та й між собою гомонить
Про звитеє гніздо на нім.

Що дні летять у даль,
До осені лишень змигнути,
Років, як ту вуаль,
На вітру не сягнути.

Що мудрість й сила йшли
Крізь буревії і морози
Й зарослі тернами стежки,
Грім, блискавку і грози.

Про те, як довго він чекав,
Щоб знов зазеленіти,
Щоб цвіт ряснішим став,
Від плоду гілля гнути.

15.06.12 р.,
м. Галвей (Ірландія)

ВІТЕР У ДІБРОВІ

Шумить вітер у діброві,
Шумить та й знову стихає.
Гонить листя поволі,
То в байраках гуляє.

Біжить по вузькій стежині,
Блудить в травах високих.
Красується десь в горобині,
То свище в щілинах глибоких.

То в гору летить аж до неба
Й хмароньки білі лоскоче.
Йому лише воленьки треба, –
Тоді він сміється, регоче.

Його мати – це воля,
Батько – світ цей широкий,
А світ – це роздолля, –
Тому там його спокій.

10.10.14 р.

ЗЕМНИЙ РАЙ

Ліс. Сосновий ліс. Так, в цьому лісі переважають сосни та кущі ялівцю. Рідко трапляються дика груша, калина, вовчі ягоди, дуб, береза. Цей ліс приваблює всіх тих, хто любить ходити його стежками. Взимку він тихий, інколи буває сумний і сурорий. Холодний морозний вітер похитує високими соснами, а вони скриплять, скриплять. В тому скрипі відчувається важкий стогін старих сосен, яким все важче і важче переживати зиму. З великим нетерпінням чекають весни.

Бурним і шумним життям ліс починає жити ранньою весною. Тануть сніги, а крізь них пробиваються перші весняні квіти. Там, то там чути стукіт дятла. Метушаться білки, ніби гріються на ледь теплому промінні сонця. Здається, що все добре. Але радості такої в лісі ще не відчувається. Ще десь там, у верхів'ях дерев сидить, притаївшись, холодний вітер і раз-по-раз нагадує соснам про холодну зиму.

Чисте синє небо заспокоює ліс, а білі хмари співають йому веснянки. Піднімається зелена трава, зацвітає все більше і більше квітів. Стає все веселіше і веселіше. По черзі прилітають перелітні птахи. Їхній спів розливається по лісі невгамовною різноголосою піснею. Але ліс ніби чогось ще чекає. Він спостерігає, як проклюнулась крізь землю

товстенька волохатенька ніжка. На наступний день в неї появилась голівка. Пізніше ніжка з голівкою витягнулась... Раптом раненько, лишень встало сонечко і, виглянувши на галявину, побачило чудо: пухнаста бутон-голівка захиталась і розкрилась. Це зацвів горицвіт з багатьма жовтими блискучими пелюстками. Квітка все більше і більше розкривалась. Здалося, що часточка сонця впала на землю. Значить весна взяла всі права в свої руки.

Десь там запахло чебрецем, а там материнкою, цвітом валер'янки. Он там білі квітки сунічника застелили землю. П'янкий аромат закрузив голову. Ти лежиш на фіолетовому килимі чебрецю, пильно вдивляючись в голубе бездонне небо. Що там у тому безкінечному просторі? Чи бачить тебе Бог? Що робить Він там зараз, в цю хвилину? Напевно Він щось творить, адже Він Творець. Значить весь цей ліс, птахи, квіти, сонце, небо створив Бог. Для нас, людей, створив рай. І ти нікому вже не належиш, тільки цій природі. Ти ніби розчиняєшся в ній. Серце то завмирає, то знову оживає і стає легким і ніжним, добрим і чуйним, трепетним і тихим, лагідним і покірним; то його переповнює почуття любові... Ось він – рай, земний рай.

23.02.15 р.

ГОРИТЬ ВОГОНЬ У ПІЧЦІ

Горить вогонь у пічці,
Горить, палає і тріщить
Й не боїться, що у пічці
Вода, що може погасить.

Його яскраві язики
Собі гуляють вільно,
Дають тепло всім залюбки,
Добро підтримують постійно.

Без світла і тепла
Нема життя у світі.
Деревина в сонечка взяла
Любов і щедрість миті.

Тому й міцніє світло
В душах людських на землі.
В серця воно проникло
І полум'ям воліє на зорі.

26.11.14 р.

* * *

Світить сонце вечірнє,
В долині туман мерехтить,
Його пробиває проміння
І в листі берези тремтить.

Раптом все стало поблизу
Трепетним, ніжним єством.
Туман той спадає донизу
Тонким срібним стовпом.

Й падає він у долину,
Туди, де джерельна вода
Напоює кожну рослину
Й чекає багато тепла.

02.07.12 р.,
м. Галвей (Ірландія)

ТИХО ШЕПОЧУТЬСЯ ЗОРІ

Тихо шепочуться зорі,
Місяць пливе в далині.
Ніби гуляє по морю
Й стишує хвилі шумні.

Знову розказує зорям
Різні билини земні,
Сповнені інколи горем,
Також бувають смішні.

Зорі то знають планету,
Знають життя все на ній.
Ніби читають газету,
Знайдену в долі живій.

Долі, ви долі людські,
Звідки берете буття?
Часто ми родимось з мрії,
Також буває з життя.

Тихо шепочуться зорі,
Вітер колише хмарки,
Човен гойдається в морі,
Мовчки хлюпочуть хвильки.

14.07.14 р.

* * *

Заграй, заграй мені сонце
Ранковим промінням своїм.
Плекай, плекай моє серце
Й гарячим цілунком лишися у нім.

Ти срібні до мене протягуєш руки
І ніжно цілуєш обличчя моє.
Загоюєш рани від злої розлуки, –
Бо знаєш, що болю багато ще є.

Кохай, кохай мою душу любов'ю,
Досвітнім промінням її освіти.
Не дай, не дай їй знову і знову
Пустим лише цвітом цвісти.

Світи, світи мені сонце
І в світлі тому щодня пеленай,
Й неси, неси моє серце
У вільний, коханий мій рай!

12.07.14 р.

СОНЯЧНЕ ТЕПЛО

Нарешті з'явилось ти, моє рідне, любе, ласкаве осіннє сонце. Показалося із-за густого, широколистоного горіха. Він росте на початку подвір'я і протягує свої гілки широко-широко в сторони, ніби орел могутніми крильми захищає своє потомство і територію, яка дісталась його родині. Я знаю, що сонечко недовго ще буде світити. Раптово заховається за обрій і піде спати. Влітку воно таке активне, що й не завжди звертаєш на нього увагу. А зараз жовтень, сонце чудодійне. Його ніжне тепло тонкими потічками ллється на голову.

Сідаєш на лавку в саду, розслабляєшся. Забуваєш про все. Тільки сонце і ти. Ой, вибач! Ще жива природа, що є тут поряд: берези, липа, ряд туй, горіх, вишня, останні осінні квіти. Десь там, в гілках беріз, сперечаються непосидючі синиці.

Приємний дотик лагідного тепла наводить на різні почуття і емоції. Ти повністю віддаєшся в руки природи. Тепле проміння крізь тім'я голови проникає вглиб тіла. Воно наповнює кожну клітину, кожний орган. Тіло стає легким і безтурботним. А душа... душа зливається воєдино із творінням Божим. Здається, що ти в ньому, а воно в тобі. На серці спокій і благодать.

Захочеш, і ти там, з ключем журавлів, що курличуть у небі, відлітаючи у теплі краї. Тоді бачиш кожну пір'їну, широкий розмах

їхніх крил, напружене тремтіння ніг, гострий і мудрий погляд, сильне і відважне серце і прихований смуток у ньому. Вони добре знають, впевнені, що все буде добре. Вони подолають відстань для того, щоб повернутися назад і принести на своїх крилах мирну весну українцям. А зараз журавлі летять назустріч сонцю, розрізаючи крильми згустки прозорого повітря.

А хочеш, то сідаєш на ось цю білу, пухнасту хмару. А там легкість і чистота простору. Можеш погойдатись на ній досхочу і поговорити з нею. Вона розкаже багато цікавого, що бачила по дорозі. Забувши про все, ось ти вже на верхівці дерева, насолоджуєшся сонцем і заплітаєш в коси його проміння, щоб не заплуталось, коли піде спати. Звідти ж спостерігаєш за жовтим листям, яке падає на землю. Як красиво воно крутиться, вертиться в повітрі! А як шелестить під ногами, віддаючи запах осені! Краса!!! Яке щастя бачити її і єднатись з нею! А це все Він, Господь – для нас...

04.10.14 р.

ПІЗНЯ ВЕСНА

Весна зтяжна і холодна
Ніяк не ввійде у права.
Ще й досі є пташка голодна,
Ще спить у землі мошкара.

Ведмідь вилізає з барлоги,
Їжак впорядковує дім.
Не потребують вони допомоги, –
Природа є мати усім.

Вона просинається довго, –
Бо мало їй світла й тепла,
А скільки побачиш ти злого
І зовсім ще мало добра.

Зігріти потрібно природу
Теплом і любов'ю сердець,
А не чекати «із неба погоду», –
Бо життя зведемо нанівець.

24.04.13 р.,
м. Галвей (Ірландія)

ВЕСНА СТУКАЄ В ВІКНО

Весна стукає в вікно
Такими сумними вітрами,
Сьогодні й сонечко було
Й ховалось часто за хмарками.

Повільно тане сніг,
Струмки біжать несамовито,
Шукають місце на нічліг,
Усі стежки розмито.

Останні падають сніжинки,
Їх дощ весняний доганя...
Вони вже є не ті пушинки,
Що падали в мороз щодня.

03.04.13 р.

ВЕСНА

Весна... Кругом краса...
Краса до болю чудодійна.
Зникає думка вся пуста, –
Лиш Божа є надійна.

В красі цій бачимо Творця,
Його Слово і Правицю.
Душа не знає до кінця,
Де дійсність, а де сниться.

Лиш серце чує Благодать,
Що Бог послав у квіти,
Та й буде всіх прощати
Й до сліз любити.

30.04.14 р.

ВЛІТКУ

Сонце сідає за обрій,
Птахи прощаються з ним.
День і рослинам був добрий,
Трішки спекотним, жарким.

Тіней чекають рослини,
Листям вкривають квітки.
Дощ виглядають щоднини,
Кличуть до себе струмки.

Вранці нап'ються рососою
Трави і квіти малі.
Мальви рясніють красою
В далекому тому селі.

Пісня дзвінка солов'їна
Там затихає на мить.
Квітне буйно калина,
В серці коханням щемить.

13.06.15 р.

РОМАШКИ

Білі ромашки у лузі...
Ох! Як багато тут їх!
Розбігаються очі у смузі
Білій і чистій, як сніг.

Легко ступаю ногою –
Скрізь невимовна краса!
Лише торкнуся до неї рукою,
І вже лечу в небеса.

Серце тріпоче від того,
Що бачить таку таїну.
Молиться мовчки до Бога,
Славу приносить Йому.

Хочеться світ обійняти,
Горнути його до грудей,
Тихо ромашкам сказати:
«Кращого раю немає ніде».

04.09.12 р.

КВІТИ

Квіти, квіти, квіти... Це однакові слова за звучанням, однакові по написанню. Але кожний раз, промовляючи їх, створюєш інший образ, іншу емоцію, інше відчуття.

То солодким запахом війне і ти на мить опиняєшся в тому маленькому, нікому не доступному куточку, де панує кохання, кохання двох сердець. Там тільки він і вона. Він ніжно бере її за руку і... Солодкий трояндовий запах... Мовчання... Він кладе її руку долонею до серця свого. Серце хвилюється. Як поставиться вона до такого маленького творіння Божого, завжди працюючого, чутливого? Чи відчує вона його серце і ще більше зігріє, і надасть ще більшого солодкого смаку щастя? Так, крізь долоні тепло її серця зустрічається з теплом його. Він щиро пригортає її до грудей і вустами ніжно торкається її вуст...

Квіти... Квіти... Ось чуєш, чуєш запах терпкий, лагідно терпкий? І ти переносишся в той стан, де тебе будять, пробуджують від сну. Встань, подивись! Яка краса дивиться на тебе! Бачиш, ці квіти зазирають на тебе щиро-щиро, віддаючи всіх себе тобі і тільки тобі: красу і любов, тендітність і ніжність, світло і колір. Ти тільки дивись. Навстіж відкрий свої очі і душу, а вини тобі дадуть все, що так необхідно твоїй терпкій душі...

Вибач, можливо тобі подобається ось цей гіркий запах чорнобривців? Можливо і так. Тоді занурся у нього і на хвилю побачиш свою маму, відчуєш тепло її рук, велике любляче серце, гіркоту її сліз і шепіт молитви. Це вона є твоїм ангелом, якого послав Господь. Це її серце страждало і забидало твій біль, це її руки пестили і гладили тебе по голові, коли було дуже важко. Це вона, мама, не спавши ночами, молиться за твою долю і щастя. Тому ти є тут, між цими квітами у цій природі, на цій часточці землі, де тебе люблять і чекають, завжди чекають.

Тільки послухай, що говорять ці квіти. Бачиш, як пильно дивляться на тебе різнокольорові айстри, кароокі чорнобривці... А троянди... Не відвертають свої голови і ромашки. Милі і любі ромашки... Вони, як та вечірня зустріч, яку ти так довго чекаєш; як той чистий і білий світ, який ти створюєш навколо себе; як ті дорогі люди, яких ти так любиш.

Квіти... Квіти... Прихились до них! Вони так просять твоєї уваги, твого погляду, твого дотику. Це ж волошки – квіти твого життя. Понюхай їх! Правда ж, вони пахнуть небом, Всесвітом. Відійти від них неможливо. В них глибина, безмежність. Так-так, вони пахнуть дощем і грозою, туманом і росою, снігом та інеєм, житом і життям.

Квіти, квіти... В них терпкість і солодкість, колючість і гладь, гіркота і приємність, безмежність і воля, цнотливість і кохання, доброта

і ласка, чуйність і тепло, стійкість і терпіння, покірність і страждання, милість і любов... Все у них. Тільки ти добре придивись. На секунду стань метеликом і торкнись до кожної з них. Обійми їх щиро своїми крильми. Злий на них тепло своєї душі. Значить ти полюбив і любиш... Любиш Бога понад усе, – бо Він є в них у кожній пелюсточці, квіточці, листочку. Це Він через них передає свою любов тобі. А ти радій, радій і будь щасливий, мій друже, завжди, і примножуй цю красу. Знай, що ти є однією з них...

14.09.14 р.

СПІВ У СПЕКУ

Світанок. Тихо навкруги.
Зелений спить листок.
Під ним сховались павуки,
Не снують своїх ниток.

А ти маленька й полохлива,
Шукаєш хоч яку росу,
Щоб горло промочила
І оспівати всю красу.

Тримає у полоні спека
И ніч темную сумну.
Мовчить в гнізді лелека, –
Пісню слухає чудну.

Співає серце солов'їне,
Бо в нім вільная душа.
Від жари не гине, –
В сльозі покути ожива.

10.08.13 р.

ГРОЗА

Повітря й небо все кругом
Дихає прийдешньою грозою.
Сидить вітер за кермом,
То віє лагідно, а то з косою.

То ніжно пестить квіти,
Кидає тепло з гори,
То ломить на деревах віти
Й летить у темнії бори.

А небо знай гуркоче,
Гримить і блискає гроза.
З'єднати хмари хоче
Й впаде на землю бірюза.

Пролетється зливою важкою,
Густими краплями збіжить.
Веселка кольоровою дугою
Нове життя всім сповістить.

28.05.14 р.

ЛІТНІЙ РАНОК

А чи бачив ти, чи спостерігав будь-коли, як плаче ранок, літній ранок? Плаче рясними сльозами роси, вранішньої роси. Ці діамантові сльози ти можеш побачити на зеленій соковитій траві, на листочках дерев, на пелюстках троянди і ромашки, на гілочках м'яти і меліси... Взявшись за хвіртку рукою, йдучи на роботу, ти відчуєш прохолодні краплини під своїми пальцями. Повітря теж дихає прохолодою і мікроскопічними краплинами роси.

Це білий, легкий туман спадає на землю. А ти що, його не бачиш, не відчуваєш? А-а-а, ти спішиш, на роботу спішиш! В голові вирують різні думки, які не дають спокою ще з вчорашнього дня. І ти весь там, з ними, то примиряєш їх, то розставляєш їх по полицях. А вони не слухають, сваряться, кричать, голосять, що я перша, я перша... Тому й ти нічого не бачиш, а шкода.

Промінчик сонечка, який тільки-тільки проснувся, пробиває густоту туману і торкається твоїх вуст, гладить твоє волосся, пестить твої груди і плечі.

Ось скоро ти вже зайдеш у те приміщення, де працюєш. Ти запізнюєшся і не бачиш, як зникає туман, як сльози роси стали різнокольоровими зайчиками-м'ячиками. Придивися до них і побачиш себе: ту сполохану, заклопотану, дратівливу людину, яка

чула про щастя, але не знає, яке воно, де його шукати.

А ти зупинись, стиш свій рух, не спіши, заспокойся. Твої думки теж затихнуть, деякі з них зникнуть, бо вони вже не треба; бо не ти вирішуєш, а вирішує за тебе Бог. Віддайся в Його руки, віддай всі свої проблеми Йому. Тоді не потрібно буде тобі метушитись, ти будеш робити все правильно і вчасно, і все в тебе буде добре. По дорозі, йдучи на роботу, будеш милуватися вранішньою росою. Уста твої буде цілувати легкий туман і проміння ранкового сонця. І ти дозволиш собі запам'ятати всю ту ласку і любов природи на цілий день, і будеш віддавати її іншим.

А чи бачив ти будь-коли, як сміється ранок, літній ранок?..

07.06.14 р.

ЖУРАВЛІВ КЛЮЧІ

Дні осінні вересневі
Знов прийшли до нас.
Журавлі курличуть в небі:
У краї далекі час.

Всі збираються у зграї
Й розмовляють щось собі:
Хто дорогу із них знає?
Хто є сильний в боротьбі?

Хто буде швидко в небі
Журавлів живі ключі?
Хто зарадить, коли треба?
А хто бачить все вночі?

Хто підставить свої крила
Й дух додасть в путі?
Щоб не зникла сила
І любов жила в душі.

16.02.13 р.

ОСІННЄ ДИВО

Бачу навколо я диво,
Те, що буває раз в рік.
Дуже в цю пору красиво,
Не можна стулити повік.

В красі цій купається око,
А думка лиш тільки одна:
Впустити у душу глибоко
Від дива п'яного вина.

Солодким і терпким вином
Частує мене лиш одна,
Тішить щедрим добром
Осінь мила й чудна.

16.10.12 р.

ЯБЛУКА ЧЕРВОНІ

Висять яблука червоні
Он на дереві отім
Й похилили свої скроні,
Вже пора, пора у дім.

Це осінь, осінь-трудівниця
Прибирає все з двора.
Буде з яблуками паляниця, –
Посмакує взимку дітвора.

Цілувало сонечко улітку,
Дощик поливав дрібний,
Запилювала бджілка квітку, –
Тому і урожай рясний.

Тепер гайда, спіленькі,
Прощайтесь з деревом своїм.
Ідіть сюди, мої смачненькі, –
Буде радість діточкам усім.

15.10.12 р.

ОСІННЯ ПОРА

Люблю я в осінню пору
Блукати по парку одна, –
Де листя насипало гору,
Ногами вступати до дна.

Воно шелестить і тріпоче,
Сміється й радіє бува
Й летіти високо охоче, –
Бо лиш угорі є дива.

Там вітер гуляє у листі
Й розчісує коси йому.
Дощ вимиває начисто,
А сонце ховає пільму.

Забути ніколи не зможу
Щасливі хвилини в красі,
Осінь яскраву і гожу
Й дерева казкові усі.

17.10.12 р.

ОСІННІЙ ДОЩ

Ранок. Повітря прохолодне. Немає роси на траві. Чекай дощу. Небо ніби чогось насупилось і дихає осінньою загадковістю. Крізь стривожені сіруваті хмари пробиваються ранкові сонячні промінці. Вони ніби хочуть розвести їх в різні сторони, щоб сказати матінці-землі «доброго ранку». Інколи промінцям це вдається, а інколи ні. Через деякий час згряя густих, стурбованих хмар кудись відлітає. На бірюзовому чистому небі залишилися лише сліди, ніби хтось пензликом декілька раз махнув чистою білою фарбою.

Веселіше... Ніби легкі кораблики, пливуть по синьому морю купчасті хмари. Вони то штовхають одна одну, ніби кудись поспішають; то штопорять, танцюючи на місці. Перешіптуються, перегукуються. Може вони щось чекають чи заблудились? Ні, прямують далі на схід.

Так цілий день. Сонечко вигляне з-за хмар, покаже свою осінню посмішку і знову сховається. Весело там, у тому загадковому просторі. Час від часу повіває вітерець. Та лиш не надовго. Надвечір в повітрі починає появлятися запах дощу. Ще трішки часу і його присутність відчувається наяву.

Вісімнадцята година. Сонце, напевно, вже помандрувало спати. Воно лиш залишило свою присутність у живій природі. Стихло все навкруги і причаїлось, чекаючи чогось нового, особливого. Та довго не треба було чекати. Хмари міцно взялися за руки і злились воєдино.

Раптом впала одна крапля, дві, три... Ось і дощ. Густі, дрібні краплі спокійно падають на землю. А вона веселиться, радіє, – бо зачекалась його. Він так потрібен останнім квітам цього літа, бабиного літа: тим озимим зерням, що впали в суху землю; птахам, щоб напоїти їх досхочу і відправити в далеку дорогу; вулицям міста, щоб промити і очистити їх від бруду; липі і березі, щоб вгамувати спрагу; людям, що люблять спостерігати, як падає дощ...

Дощ... Від ваги його краплин жовте листя відривається від берези. В повітрі воно ще кружляє, протестує падінню. Але дощ заставляє його впасти на землю. Зате осінні квіти попіднімали свої голівки назустріч дощу. Навкруги спокій і тишина. Відбувається та подія, яку так чекала природа.

Крізь відчинене вікно в кімнату залітає прохолода, свіжість і музика дощу: лагідна, ніжна. Навіть важко розрізнити ноти тієї

чарівної мелодії. Залишається одне: слухати і насолоджуватись, повністю зануритись у неї. На серці спокій і благодать, впевненість і радість. З душі живою рікою пливе молитва. Молитва вдячності Богу за всі Його творіння і дива. Адже Він – Творець і не перестає творити для нас. Алілуя!!!

21.09.14 р.

ОСІННІЙ ЛИСТОПАД

Падає, падає листя осіннє,
Падає тихо, як зорепад.
Красою своєю воно чародійне,
Ніби летить густий зорепад.

Сонце ховає проміння
І літо гаряче в листку.
Не має й малого сумління, –
В осіннім земля сповитку.

Лягають на трави зелені
Жовті, червоні листки:
Багряні, різні, кумедні.
Грайливі, ніжні й шорсткі.

Любе таке все в природі,
Серцю нема каяття,
В душі від краси лише подив, –
В минуле нема вороття.

12.10.14 р.

ОСІНЬ КОЛЬОРОВА

Тихо падає листя осіннє,
Його пригортає до себе земля.
Чую подих і тут Твій чарівний,
Й тут доторкнулась Правиця Твоя.

Кольором різним приваблює осінь,
Шелестом листя в душі виграє.
Ти зупиняєш, хто поспіль
Єдине життя суєті віддає.

Бачиш? Синиці купаються в листі,
З ягід черемхи співають росу.
Горобина рясніє в червонім намисті, –
Це Ти нам даруєш безмежну красу.

Голосно в небі курличе останній
Збентежений чимось ключ журавлів...
У Бога однаково: пізній чи ранній,
Аби прилетів лиш до теплих країв.

11.10.13 р.

Прийми від мене вдячності слова
І мою пісню щирю, любий Боже!
Хвала Тобі, о Господи, хвала!
Вночі та вдень і у хвилину кожную!

Марія Звірід

Із циклу

«Духом
торкнись
серця мого»

МИ ДІТИ ТВОЇ

Всі ми діти Твої,
Рідний Боженьку наш,
Й живемо на землі, –
Бо даєш Ти нам час.

Ти прислав нас сюди,
В дім живої природи:
Де гори, поля і ліси
І на смак різні води.

Майже все на землі
Лиш нагадує рай,
Що був в Едемі тоді,
Та прийшов йому край.

Бо не так уже тут
Радо співають пташки,
Джмелі рідко гудуть,
Зіллям зарослі стежки.

Душі наші черстві
Й нема того тепла,
Думки часто сумні
Й не шукаєм добра.

Бо забули вже ми
Про чистую совість,
Стали злими людьми,
Скрізь шукаємо користь.

Так, ми маємо тут
Все, що тільки нам треба.
Злих позбудьмося пут,
Йдім до Божого неба!

30.11.12 р., м. Рівне

БОЖЕ СВІТЛО

Тремтить, як лист осінній,
Промінь ніжний і слабкий.
То білий став, як іній.
То як струмок прудкий.

Ось сяє райдугою в небі,
А звідти в серце загляда...
Тоді нічого вже не треба, –
З-під вій біжить вода.

А там, в душі глибоко
Відкрились двері Божества:
І синє-синє Боже Око
В любові бачить торжества.

25.07.13 р.

ЩИРА СПОВІДЬ

Сядь біля мене, Ісусе,
Говорити я хочу з Тобою.
До Твого плеча притулюся
Й минуле вже все за горою.

Знаєш? Старе те життя
Тягне в глибоку безодню.
В очах лиш туман і сміття,
Там світла немає сьогодні.

Що сталося з нами?
До добра ми байдужі!
Десь летимо за вітрами,
Падаєм в брудні калюжі.

Чом не хочемо ми
Встати із того болота?
Прилипли до нього кістями?
Чи не відняти від рота?

Світло, Ісусе, у нас запали
І розбуди черстві душі,
Щоб серця наші чисті були;
А минуле пішло геть за кручі!

Просимось всі ми до Тебе,
В Твої віддаємося руки!
Молимось щиро до Неба, –
Більше не хочем розлуки!

05.10.12 р.

ДУХОВНЕ НАСІННЯ

Знаю, Господи мій,
Про вічний поклик спасіння.
Ніжно торкаюсь тих мрій,
Що я є духовне насіння.

Мріє воно, що колись
Знову вернеться до Бога.
Ангелом білим у вись
Від зла відірветься земного.

Зараз йому на землі
Проходити розвиток треба.
Знай, не легко буде в житті,
Де є ненависть, гордість і злоба.

Рідних втрачати йому
І біль нестерпний терпіти.
Треба прощати навчитись тому,
Хто нікого не вміє любити.

Горе віддати своє
Навчитися Богу у руки.
Змиритися з тим, що в нас,
Смирено приймати розлуки.

13.01.14 р.

ВОСКРЕСІННЯ

Весна. Квітень місяць. Я думаю, що весну чекає кожна людина, якою б вона не була: маленькою дитиною, юною, дорослою чи похилого віку. Вона чекає весни: чистого і світлого, ясного і зоряного неба; теплого і лагідного сонця. Сонце... Сонце... Промовивши одне тільки слово, стає тепліше і добріше.

Я дивлюсь на захід сонця, на його мінливу красу і дивуюсь. Ще кілька хвилин назад воно було яскраве-яскраве, неозброєним оком неможливо було його розгледіти і якесь менше за розміром. А зараз воно таке велике, кругле, червоного кольору з фіолетовим відтінком навкруг. В якусь мить воно стало ще більшим і круглим-круглим, як м'яч, який повільно котиться за обр'їй. Так хочеться простягнути руку і погладити його, поніжити і попестити; шепнути хороші ласкаві слова...

Раптом промайнула цікава думка, яка змусила мене задуматись. Сонце має троїчність в собі. Я дозволю собі сказати – триєдине. Так, цей червоний м'яч, ця розжарена кругла планета, яку при заході так хочеться погладити, випромінює проміння і освітлює всю планету Земля. А навесні піднімається вище над обр'їєм і не тільки освітлює землю, але й її прогріває. Тобто виділяє тепло. Так, це ж творіння Господнє.

Наш Господь, якого ми маємо любити понад усе – триєдиний: Бог, Син, Дух Святий. Бог – Творець всього видимого і невидимого; Син, через якого все сталося і Дух Святий, який є в кожному з нас. Він є в кожній рослині, тварині, навіть ось у цьому великому камені.

Ось вона – Істина... Свято Воскресіння весною, коли все оживає після зимового сну. А ми, люди, теж просинаємось. Навіть природа нас змушує це робити. Задумуємось над своїм життям... Як живемо? Куди йдемо? До кого прийдемо? Як той бутон весняної квітки, розкриваємо свої серця назустріч весні, сонцю, вітру, назустріч Богу. Ми прощаємо всіх і всім, – бо хочемо, щоб той бутон нашого серця був готовий розкритись і його омивала чиста, як вранішня роса, сльоза покаяння, сльоза добра і любові. А коли пролунають слова «Христос Воскрес!», наша душа, як та весняна квітка, розкриється і в ній воскресає Ісус Христос. Не десь там високо, на хмарі, а в нашому серці. Назавжди. Навічно.

Христос Воскрес! Воістину Воскрес!

15.04.14 р.

ЖИВЕ СЛОВО

Слово! Ти рвешся з грудей!
Хочеш летіти, як пташка,
Бігти чи йти до людей,
Ледве повзти, як комашка.

Бути не можеш на місці,
Рвешся і рвешся у вись.
Жити не хочеш у клітці –
В душах людей поселись.

Хай проросте у них зерно
Вічного світла й добра.
Згинуть колючі її терни,
Слову Любові – хвала!

18.08.13 р.

ЩАБЛІ ДУХОВНОГО СХОДЖЕННЯ

Я – метелик Твій,
Що тільки народився.
І дав Ти дух живий,
Щоб я не заблудився.

До квіток я літав
І шукав все їсти.
Де найкраща? Я не знав,
На яку ж присісти?

От тоді я в Твої руки
Все віддав, що мав.
Ти привів до квітки,
Яку я так шукав.

Та квітка годувала
Вже мене щодня,
Й тихо так сказала:
«Не метелик ти, а олень».

Скакав олень лісами,
Вже й сильним став,
Але часто він рогами
З осотом воював.

І терен все чіплявся
До красивих ріг,
А олень не здався, –
Лева в серці він зберіг.

Лев вже не боявся
Зла, що в світі є, –
Бо навіки весь віддався
Волі, яку Бог дає.

В серці лева народилось
Маленьке світленьке дитя,
І Богу все молилось
Вже святеє ангеля.

05.09.12 р.

ВСЕ МИНАЄ

Все минає в цьому світі,
Все проходить в одну мить.
Ніхто не знає, в які сіті
Світ гріховний заманить.

А душі, як тій пташині
Потрібна воля над усе.
В земній сидіти комірчині, –
Смерть довічну принесе.

Тому й волає щохвилини,
Плаче в час турбот і суєти,
Страждає й мучиться щоднини:
Пресвята Трійце, прости!

Відкрий двері в покаяння
Й свічу любові запали!
Без слів, – лише мовчання...
Щоб тільки Ти і я були.

*08.06.13 р.,
м. Галвей (Ірландія)*

ТИХО НА МОРІ

Тихо на морі...
Хвилі мовчать,
В нім світяться зорі
І чайки десь сплять.

Тут плаче душа
Й просинається совість,
Все чекає Христа
І відійде вся гордість.

Дрібно падають сльози
В жовтий пісок.
Звільни мене, Боже,
Від гріховних думок!

І веди так по морю,
Як вів Ти Петра!
Хай світяться зорі
І квітнуть жита.

08.12.12 р.

ГОСПОДЬ – ЦЕ ЛЮБОВ

Господь – це Любов
І милість, і щастя.
Він тихо прийшов
До нашого серця.

А була та дорога
Далека, далека.
Були сум і тривога,
Холод і спека.

Й страх прибігав,
А від болю потоки
Ішли, як у став
Пливуть ріки глибокі.

Про душу й потім
Ніхто не згадає.
Треба гроші усім,
Все часу немає.

Й забули також
Про совість і волю.
Продаємо за гріш
Українську долю.

Ті тяжкі гріхи
Не можем тягнути.
Вже й повні міхи
Від горя й покути.

Лиш Він усе бачить,
Все знає і чує.
За нас усіх плаче
Й до серця мандрує.

22.10.12 р.

ЗАПАХ ЛЮБОВІ

Любі мої, дорогі мої люди! Знаєте, я в думках дуже часто звертаюсь так до вас, українські люди. Я не знаю, чому в думках розмовляю з вами. Можливо тому, що моя душа відкрита і небайдужа до кожної людини.

Якщо я бачу маленьку дитину, якій ще декілька місяців, то серце радіє і співає. В ньому звучать ангельські пісні, а груди дишають на повну. Дишають, дишають і вдихають повітря, в якому літає запах неба, Бога, Всесвіту. Пояснити його неможливо, який цей запах: терпкий чи солодкий, легкий чи ніжний. Але він є. У ньому любов і тільки любов. Любов Божа, ангельська і батьківська. Все це разом узяте є у цій маленькій людині. Ми рідко коли задумуємось над цим. Ми знаємо, що дитячко навчиться ходити, стане школярем, студентом, повноцінною дорослою людиною. Від всіх нас залежить, якою вона буде: доброю чи злою, мудрою чи розумною, тихою чи дратівливою, замкненою чи відкритою, смиренною чи гордою – це не так важливо. Мені здається, що важливішим є те, чи випромінює вона небо, любов, доброту. Так, а чи дишає вона на повні груди, чи ховається в свою хатину-комірчину і боїться. Боїться жити і йти вперед, не довіряє нікому, страждає.

Люба моя, дорога моя, доросла чи похилого віку, людино! А чи знаєш ти, що в

цьому світі ти не одна? Однією і самотньою ти ніколи не буваєш. З тобою Господь, завжди з тобою і ніколи-ніколи тебе не залишає. Він в тобі, в твоєму серці. Він розмовляє з тобою. Тільки прислухайся, стиш своє буйне, хаотичне світське життя. Воно нікуди не дінеться, не втече від тебе. Зупинись на шляху своєму, розслабся і прислухайся до свого серця. Там Господь. Знаєш, він хоче поговорити з тобою. Дай Йому можливість розказати тобі те, що так важливо для тебе зараз.

Тихо... Тихо... Слухай, слухай. Ось зараз Він шепоче тобі. Чуєш? Його голос ніжний і лагідний:

– у ньому вранішнє сонечко встає і пестить тебе своїм промінням;

– у ньому іскриться різними кольорами літня роса і клубочиться білий туман;

– у ньому синіє чисте мирне небо і веселяться зорі;

– в ньому падає дощ, гримить грім і веселка виграє після грози;

– співає соловейко в гаї і жайворонки в полі;

– в нім половіють жита і синіють волошки;

– дзвенять весняні струмки і розцвітають проліски;

– шелестить листя на деревах і цвітуть квіти;

– в ньому осінь фарбує листя різними кольорами і легким вітром скидає їх на землю;

– курличуть журавлі, відлітаючи у вирій і
їхня пісня зливається з землею;

– у ньому падає, падає сніг лапатий і
рипить під ногами від морозу.

Чуєш? Що ти чуєш? Прислухайся! Від-
кинь все і слухай голос Отця нашого Не-
бесного і знай: ти не одна, люба моя людино!
Не одна!

І наостанок... При розмові з однією жін-
кою похилого віку, – вона раптом запитала:

– Чуєш запах, чуєш, щось пахне?

– Який запах, що пахне?

– Не знаю, я не можу пояснити, але щось
дуже приємне. Хочеться, щоб той запах був
і був.

Я мовчала, а душа раділа, бо знала, що
це запах любові. Так, це пахне любов. Любов –
вічна і безмежна!

24.08.14 р.

ДИТЯ СПАСІННЯ

Зимою вночі родилось дитя
І світло принесло від Бога, –
Бо зникло б в пітьмі все буття
Й закрилась земна та дорога.

Творіння своє Бог так полюбив,
Що сина послав на спасіння,
Щоб Любов'ю Він світ просвітив
І вивів просвілених з тління.

О люде! Ти бачиш страждання Його,
Ти знаєш про тяжкі ці муки.
Прислухайся тихо до серця свого.
Й ніколи не май з Ним розлуки.

15.01.14 р.

ІСУСЕ, ПРОБУДИСЬ

Бачу море у сні
І рибальський човен,
Спить Ісус на кормі,
Бо стомився за день.

На подушці лежить голова,
В волоссі гуляє вітрець,
На вустах ще молитва жива
І вічний сіяє вінець.

Я руки до Нього тягну:
Ісусе! – Кричу, – Пробудись!
Серцем ніяк не збагну:
Як жила я без тебе колись?

Близько, здається, прийшла,
Зараз впаду на коліна...
Навстіж відкрита душа,
Та знову накрила лавина.

Благаю, Ісусе, спаси!
Бачиш, тону я у морі.
Крізь біль ти мене пронеси
І виведи високо в гори!

26.08.13 р.

ЧУЮ ТВОЄ Я ТЕПЛО

Чую Твоє я тепло
В кожній клітинці своїй.
Міцно тримаю його
В суєті цій земній.

Тепло те, Ісусе, візьму, –
Щезне холод і лід,
А як світло сприйму, –
Темноти зникне слід.

Як буря нахлине в житті, –
Її заспокою я з миром,
Як образа зайде в суєті, –
Ти спасеш своїм дивом.

Як ворога стріну колись, –
Зникне страх лиш з Тобою.
Трішки до мене торкнись, –
Я наповнюсь Твоєю Любов'ю.

25.10.12 р.

ДУША СПІВАЄ

Душа моя співає,
Прославляє Тебе, Боже, –
Музика в ній грає,
Радіє серце гоже.

Земля рясніє цвітом,
Оживає дуб старий,
Колише вітер житом...
Наступає День Новий.

Ісус крокує по планеті,
У серці тому і душі, –
Не в хмарі і кареті,
А в духовному путі.

Іде і стука тихо
У дім без суєти, –
Де смирення, хоч і лихо,
Душевної немає пустоти.

Ніщо не потривожить
Мир у домі – серці тім,
Світло Божеє примножить
Благодать, а ми приймім.

09.06.12 р.,
м. Галвей (Ірландія)

*Моя любове! Я перед тобою.
Бери мене в свої блаженні сни.
Лиш не зроби слухняною рабою,
Не ошукай і крил не обітни!*

Ліна Костенко

Із циклу

*«На крилах
любові»*

СЕРЦЕ ЛЮБОВІ

Серце любові – одне єдине
Прагне до світла щомить.
Серце любові ніколи не гине,
Лишень від болю щемить.

Серце любові – муза досвітня,
Істину в слові несе по світу.
Серце любові – зброя могутня,
Зло обезглавлює ще на льоту.

Серце любові – джерельна водиця,
Тихо біжить і милість несе.
Серце любові – глибока криниця,
Сльоза покаяння і воля над все.

24.12.13 р., м. Рівне

ЛЮБОВ НЕ ПЕРЕСТАЄ

Життя... Останніми днями я дуже часто задумуюсь над змістом цього слова. Інколи ставлю його в різні ракурси: життя, жити, жито, живий, життєвий... В голові спливають різні картини. Народження дитини, її перші кроки, очі щасливої мами, руки молодого батька, що міцно тримають свого первістка. Ось ті сильні батьківські руки з великою і щирою любов'ю піднімають його високо над головою, ніби передають дитині всю силу, любов, щирість, відкритість, впевненість, віру не тільки свою, а й всіх предків. На, бери все те, що зібране по краплиночці всіх тих людей, що задовго до твого народження проклали дорогу тобі, а ти щоб продовжив її і зробив ще світлішою, прямішою, міцнішою.

Життя... Студентські роки... Весела і незабутня пора юності. Лекції. Сесії. Екзамени. А слово «кохаю» всі ці роки не сходило з вуст. Ось вона, бачите, кудись спішить. Якісь речі складає у сумку. Поправляє на собі сукню, дивлячись у дзеркало. Її довга, міцно заплетена руса коса вільно спадає на її плечі. Вона спішить, наче її хтось чекає ось там, за вікном, на вулиці. Вона похапцем закриває на ключ двері найманої квартири і біжить вверх по вулиці. Ось і зупинка. Вона поставила трохи важку сумку на землю і розслабилась. Поправила локон кучерявого волосся, що спадало на брову. Очі її горіли, ніби відчували

приближення чогось надзвичайного. Серце раділо. Вона їде додому, в рідне село. Туди, де рясно цвіте гречка, де половіють жита. І цьому простору немає кінця-краю. Вона бачить, як поміж житами цвітуть сині волошки, червоні маки. А над всім тим широким безкраїм полем звивається жайворонок, доспівуючи свою пісню. Душею вона вся там, у тому житньому морі і немає ніг, а тільки крила; і ось-ось злетить високо-високо в небо, як той жайворонок...

Життя... Вона раптом насторожилась, відчула присутність чийось біля себе. Повернула голову і побачила його. Вона не встигла його розгледіти, тільки запам'ятала голубі, загадкові очі. Він протягнув до неї руку. На долоні лежало велике жовте яблуко. Похапцем вона взяла яблуко і вскочила у відчинені двері автобуса...

Життя... Вона щаслива. Вона вміла кохати, міцно кохати. І кохає... Вона любить Україну, своїх дітей, місто, в якому живе. Любить, коли все покрите білим снігом, коли падає сніг, коли всі дерева білі-білі від весняного цвіту, коли цвітуть каштани, коли падає дощ і гримить грім, коли під ногами шелестить осіннє листя...

А яблуко, жовте велике яблуко?!

Так, вона щаслива, бо в її серці Любов не перестає...

12.04.14 р.

* * *

Дивлюсь я на небо,
Там літають хмарки.
Їм нічого не треба,
Лиш джерельні струмки.

Кожна із них все пряде
Думи свої особисті.
На землю очима гляде,
Де струмки пливуть чисті.

З вітром дружить вона:
Це тільки так, ненадовго,
Блукає по небу одна,
Шукає все милого свого.

А милий і кличе її
У гай, де срібнії роси,
Де співають дзвінкі солов'ї,
Де верби повісили коси.

Словами любові дзвенить
І вгору протягує руки.
Душа вже стомилась, болить
Від важкої розлуки.

18.08.12 р.

ТОБІ...

Поглянь у свої сині очі,
У них є відображення твоє.
Послухай, чого серце твоє хоче,
Що там в нім чуже, а що твоє?

Чому тримаєш душу на замку?
Який тягар давно поклав туди?
Отримав, може, його у сповитку,
Чи йдеш дорогою ти в нікуди?

Чи страх окутав тебе сильно
Й боїшся вільно дорогою іти?
Придивись до себе пильно, пильно
І скинь із себе всі ці хомути.

Ти дуже добру маєш душу
І вихованість строгу від батьків.
Я ці слова тобі сказати мушу, –
Багато в Бога життєвих є шляхів.

Найкращий з них – це воля:
Радіти, вірити, сміятись і любить.
Тоді по іншому складеться доля,
Довірся Богові життя твоє творить.

Нічого більш сказати я не можу,
Молитись тільки десь на самоті
Й чекати, чекати ту хвилину гожу,
Добром світити на твоїм путі.

Добре знаю, що мене кохаєш
І я люблю душеньку твою,
Але свій шлях змінити маєш
І таки знайти ту істину свою.

12.04.15 р.

СЕРЦЕ ВИПРОМІНЮЄ ЛЮБОВ

Щастя... Яке воно? Скільки його повинно бути, щоб насититись ним, відчутти його сповна; щоб зблизитись з ним раз і назавжди; щоб воно розуміло тебе, а ти його; щоб бути з ним друзями; щоб, коли погано на душі, прийти до нього і притулитись до його плеча; щоб впасти йому на груди і розплакатись, відчувши тепло його рук?

Так, пояснити це явище до кінця, напевно, не може ніхто. Можливо тому, що воно тонке, як струна у скрипці. Щоб полилась музика, однієї струни замало. До струн потрібно прикласти смичка. А смичка покласти в руки людині, яка чує музику і відчуває кожну струну.

Тією струною для кожного з нас може бути не тільки скрипка. Тією музикою, мелодією щастя може бути все, що знаходиться навколо нас. Весняне лагідне проміння сонця виграє у молоденьких клейких листочках берези. А вони тріпочуть на вітру і блищать, блищать. Свою пісню листочки берези передають каштану, який росте неподалік. На ньому молоді листки тішаться свічками, які ось-ось зацвітуть, загоряться. Від легких хвиль вітру зелені листочки то піднімаються вгору, захищаючи життя свічок, то опускаються. Мелодія їхнього щастя довго не втримується в кроні каштана, падає на землю в соковиту зелену траву і котиться, котиться...

Краєчком торкається самотнього тюльпана, який заблудився в саду. Його ще не розквітлі пелюстки задзвеніли і почали розкриватись. Вони відчують, що скоро-скоро зустрінуть свою долю.

Тут і піонія посміхнулась. Вона є великою прикрасою весни. Своїм запахом, привабливим багатством краси, вона так і притягує до себе. Подивившись на неї, мимоволі стаєш вільною від суєти світу, від життєвих негараздів людиною. Губами торкаєшся пелюсток рожевої квітки і вдихаєш аромат щастя.

Ще когось відчуваєш за плечима. Чиєсь солодке дихання так і притягує до себе... Це ж яблуня, переповнена красою білого цвіту! Вона, як та наречена, випромінює свою чистоту і цнотливість, недоторканість і красу, вірність і кохання. Це щастя... Це продовження життя... Вічного життя і щастя. Воно є скрізь. Вдихаєш, вдихаєш його і наповнюєш повні груди. А серце... Серце випромінює любов.

27.04.14 р.

ДВОЄ

Двоє стоять на місточку,
Шепчуться тихо вони;
До неба летять їх словечка,
То падають вниз у човни.

Промінь вечірнього сонця
Лагідно пестить чоло,
Руки, губи і серце,
Що стало єдиним на двох.

Серце мовчить у коханні,
Губи говорять: люблю...
Зникають слова у тумані,
А він віддає солов'ю.

06.08.12 р.

ЛАГІДНИЙ ВІТЕР

Колише лагідно вітер
Листя на кронах дерев.
Він журбу із них витер,
Що зима зберегла до тепер.

Минуле давно вже позаду,
Не вернути холодних тих днів.
Літо дає їм розраду
І любов через подих вітрів.

Сонце ласкає їм листя,
Гріє лагідно стовбур й гілки,
Приваблює небо їх чисте,
Розказують хмари казки.

Птахи співають щоранку,
Їх пісня кохання звучить.
Часом зникає в серпанку
І в сивім тумані тремтить.

Не стихне та пісня ніколи, –
Бо міцно запала в серця,
Колишуться гілки шовкові
Й коханню немає кінця.

16.02.13 р.

ЗИМА І НЕ ЗИМА

Зима і не зима. Дощ і не дощ. Ні, краплинки льоду з неба падають на землю. Тихо так, тихо шелестять. Вони розмовляють, шепочуться: ш...ш...ш... Сутеніє. Сутінки ось-ось накриють місто. А вони ідуть, ідуть вулицями, блукають. Тільки тіні раз-по-раз зупиняються, то зближуються, то віддаляються. На його шапці від світла ліхтарів виблискують маленькі діамантові краплинки, що падають з неба. На її плечі спадає густе довге русяве волосся. Його кінчики впадають у хутро шуби і гриються. Він іде вперед, а вона доганяє його, підбігає і щось шепоче йому на вухо. То вона вибігає наперед і з розгону біжить назустріч. Він ловить її і кружляє, кружляє. Вона дзвінко і голосно сміється. Цей сміх розлітається по всіх вулицях невеличкого міста.

Безлюдно... Вони тільки удвох. Можливо, погода налякала усіх. Зима і не зима. Ось він взяв її міцно за руку і тримав, тримав, наче ніколи її не відпустить. А вона мовчала і пильно дивилася йому у вічі. Вони ніби злилися з небом: сині-сині. І їх так багато. Ніби все, що вона бачить, – це його очі. Вона пильно вдивляється, наче хоче побачити в них своє щастя. На щоці в неї появилася сльоза, а він подумав, що це льодинка впала з неба. Він ніжно пригорнув її до своїх грудей, вона похитнулась, підняла голову до неба, заплющила очі і полетіла, полетіла, ніби в неї були крила. Тільки вона і його подих, його гарячі губи, зараз і назавжди... А завтра... Завтра...

06.03.14 р.

ТИХО ВІЄ ВІТЕР

Тихо віє вітер
Літньою порою.
Колише ніжно віти
На дубі з осикою.
Шепче дуб осиці
Про чуття свої:
Розбудили моє серце
Птахи – солов'ї.
Все щемить у ньому
Музика ота,
Зарадити не може
Із струмків вода.
А осика дубу
Тихо шелестить:
І моє серденько
Вже давно щемить.
Захворіли з тобою
Ми ніжним почуттям,
Щоб сплелись навіки
Ми своїм віттям, –
Бо лягла у душі
Пісня чарівна
І любов там народилась
На обох одна.

25.08.12 р.

НАРОДЖЕННЯ ЛЮБОВІ

Кожний із нас, незалежно від віку, знає, що таке радість і щастя, мир і спокій, любов і кохання. Правда, виміряти його довжину і ширину, масу і об'єм неможливо. Так, це є відчуття, відчуття нашого серця. Воно може бути легким і ніжним, глибоким і сильним, коротким і довготривалим, чи вічним. Та й пояснюємо ці відчуття по різному. Але ми живемо і чекаємо, прагнемо їх хоч на секунду, хоч на мить. Без цих відчуттів людина не змогла б жити. Її серце стало б черстве, а душа холодна і закам'яніла. Тому ми шукаємо цієї миті, випадку, щоб проснулася в нас любов.

Можливо, ти зараз слухаєш музику, дзюрчання струмка, шум вітру, падіння дощу, шелестіння листя, милуєшся красою і ніжністю квітів, чи вдихаєш їх запах... А можливо ти кохаєш, кохаєш його, єдиного в цілому світі. Кохаєш до болю, до безтями. Кожну хвилину думки про нього не залишають твій розум. Ти даєш йому свою усмішку, красу, ніжність, доброту, ласку. Ти – щаслива.

Щастя – це тоді, коли світять яскраві зорі на небі, коли падає сніг, коли виграє під ногами мороз, коли метушаться і гріються на зимовому сонці синиці, коли з'їжджають з гірки діти на санках...

Ці відчуття переростають в щось більше, глибше. Твоє серце відкривається і в ньому

народжується любов. Таке маленьке Різдвяне дитячко народжується в твоєму серці. Кожна клітиночка, кожний орган твого тіла оживає. А душа наповнюється світлом. Ти – інша людина, інша назавжди і ніколи не будеш такою, як була, бо носиш новонароджене дитячко в собі, ту єдину довгоочікувану любов. Тепер її бережеш, ростиш, лелієш і ніколи нікому не віддаси. Ти тільки будеш променями посилати її іншим людям, природі, Україні, всьому світу. Відчуття любові не залишає тебе.

05.01.15 р.

ДУБ І КАЛИНА

(присвячується Євгенії та Віктору)

Весна... Гарно тут весною. Поле, яке приваблює очі своєю зеленою озиминою. Молодий оксамитовий килим вкрив це безкрає поле своїми ніжними паростками і ломкими стебельцями. Де-не-де ще видніються плями чорної землі на невеликих пагорбах. Сухі безсніжні вітри поздували зерно в низовини. Там, на цьому місці, влітку зацвітуть червоні маки, сині волошки. В улоговинах, між густими стеблами жита зів'ють свої гнізда жайворонки.

Посеред поля простягнулася ґрунтова дорога, яка невеликими звивинами тягнеться аж за обрій. Здається, що краєчком вона торкається бездонного синього неба, ніби розмовляє з ним про щось світле і тепле, чуйне і ласкаве, впевнене і стрімке, терпляче і смиренне, мрійливе і загадкове, чуйне і лагідне, добре і довірливе, відкрите і щире...

Про що оповідає дорога небесам, полю, жайворонкам, проїжджим і перехожим? А ви знаєте, про що чи про кого, шановні дубе і калино? Адже одні ви вже от п'ятдесят років стоїте край дороги серед цього, ніби нескінченного поля.

Тебе, калино, приніс весняний вітер маленьким насіннячком. Всю зиму воно пролежало під солом'яною стріхою, щоб захистити своє живеньке сердечко від лютих морозів. Весною воно розкрило свої ніжні крильця і полетіло, полетіло... Притулившись до матінки землі, насіння свого паростка протягнуло до сонця.

З кожним роком молода калина ставала все красивішою, ніжнішою, мудрішою. Вона не почувалася самотньою: слухала спів птахів, шепіт вітру, розмовляла з веселкою, що напувала її водою.

Час від часу калина відчувала силу, яка притягувала до себе. В пекельну літню спеку її захищала чиясь густа прохолодна тінь. У дні негоди і буревіїв вона відчувала широке плече і міцні руки, що не дозволяли зломити жодної її гілочки, зірвати жодного листочка, жодної ягоди.

Це дуб, якого посадив перехожий після того, як насіння калини пустило свій паросток. З тих пір він не залишав її, спостерігав зі сторони, милувався її пишними білими квітами, посилав своє тепло її червоним гронам. Всі роки дуб тягнувся до калини своєю густою, розкішною, міцною і красивою кроною, густим широким листям.

А вона йому назустріч протягувала свої віти. Ось вони і разом. Він з трепетом пригортає її до свого серця, цілує її чисті, білі, як сніг, квіти і на повні груди вдихає їх запах. А вона, вона кохає його...

Коли їй жарко, він закриває її своєю тінню; коли холодно – вкриває собою; коли спрагло – напуває її своїм соком; береже і леліє її. А вона віддає часточку свого серця йому. Обоє розуміють, що щасливі, бо в них живе те, що ніколи не вмирає; те, що буйно проросте в їхніх дітях; те, що їхні серця будуть битися в унісон вічно...

08.04.15 р.

*Родина – це не просто термін,
Який у словнику знайдеш.
Родина – тихий серця шепіт,
З яким ти по життю ідеши.*

Із циклу

*«Моя сім'я,
моя родина»*

РІДНІ СЕРЦЯ

Сини мої рідні,
а діти Господні.
За вами сумує
серце моє.
Воно бачить і знає,
що життя віддаляє,
А білі тумани
стоять десь між нами.
У вас свої доли
і турбот є доволі.
Й немає вам часу
згадати про вашу
Ту сиву й стареньку
одинокую неньку.
Та розправляє вона
два дужих крила,
Що дарує їй
Бог в хвилини сумні.
І летить вона в вись,
щоб знову злились
Всі рідні серця, –
Любові ж немає кінця.

*08.06.13 р.,
м. Галвей (Ірландія)*

СИНАМ

Сини мої рідні,
Ви мої соколята.
В свято і будні
З вами я – ваша мати.

Ви дуже далеко
Від рідного краю.
Без вас – ой, не легко, –
Моє серце скучає.

Завжди чує воно,
Чи у вас все гаразд.
І щоденно луна
Молитва за вас.

Будьте, синочки мої,
Добрі і щирі,
Душі тримайте свої
У смиренні і мирі.

Над усе у житті
Ви Бога любіть,
Що б не було на путі –
Прийміть і простіть.

Один одного ви
Поважайте й любіть.
І де б не були,
На крилах летіть.

Не забудьте, що в вас
Є мама одна,
Що б не зробив з нею час, –
З вами завжди вона.

02.12.12 р., м. Рівне

МИ Є СІМ'Я СЛОВ'ЯНСЬКА

Ми є сім'я слов'янська,
А душа в нас християнська.
Хоч дорога наша непроста,
Захищати маємо Христа.

Йти дорогою Його,
В світ нести лише добро.
Палити гріх дотла,
Щоб совість чистою була.

Все, що маємо в житті,
Дякувати Богу за путі.
Бо ми лиш просим, просим,
А маєм те, що в серці носим.

29.01.14 р.

РОЗМОВА З ДУШЕЮ

Вечір... Ніч... Пізня ніч... Я не сплю і скільки часу я ще не буду спати? Я ставлю собі це питання вже не один раз за цю ніч. Я вже й прислухався до зимового вітру, що дує десь там надворі. Він то тихо шипить, торкаючись шибки; то свище, вдаряючись об гострі кутки хати і, завиваючи сумним стогоном, ховається десь у щілинах даху. Там він на хвилинку заспокоюється і знову те ж саме. Так і в мене. Думки, як той вітер, то вирують, то стихають, то боляче пронизують серце, то замовкають, то знов і знов переносять мене в минуле, то в майбутнє.

Нема сну. Де ж ти подівся? Куди пошкандибав? Вдивляюсь у темноту, ніби там його можна знайти. Пошкандибав... Це слово зупинилось у моїй голові. Чого ти хочеш від мене, га? А, ти хочеш мені нагадати, що я вже не молодий, що справа йде до похилого віку. Та до якого там віку? До старості.

Навіть не здається, що стільки вже років нараховано. Здається, що й не жив, що цього всього не було й нема. Сварки тієї не було і я нікуди не пішов з дому. Ця темнота поглинула все. Ну от і добре! Іди, іди собі в ту темноту! Але тупа біль не йде і тримається мого серця. А може то не серця, а душі? Так, напевно, то душа болить, щемить, ниє. Стомилася моя душенька. Не дає мені спати. Хоче поговорити зі мною, чи що? Ну, що ж, давай поговоримо! Кажуть, що тебе нема! Але в дану хвилину я тебе добре відчуваю. Ну, давай, вчи мене, вчи! Я тобі даю волю.

Ти ж хочеш сказати мені, душенько, що я не правий, що покинув дочку і дружину; що дочка вже доросла і от-от буде мати свою сім'ю; що їй зараз так необхідний батько, щоб підказати, зарадити, підтримати... Він пішов з дому до своєї мами. Чому? Образили, не зрозуміли?! Он воно що!

Я, твоя душа, хочу сказати тобі, що в Бога винних і правих немає. В Бога всі однакові. Він всіх любить. Ви всі Його діти, дітей не можна не любити. Ну, давай, посперечайся зі мною! Не хочеш чи не можеш? Заглянь в своє серце! Ти ж любиш свою дружину і знаєш добре, що вона красива, розумна, працьовита, любить тебе. Ну, у всіх жінок є емоції. Адже жінка – це емоція, а чоловік – це інформація. Так захотів Господь і нічого тут не вдієш. Образи, сварки, непорозуміння, грубі слова, гординя, самолюбство, роздратування, злість – це не Боже. Це ваше, людське. Задумайся, куди воно тебе веде?

Я – твоя душа і маю горіти в тобі яскравою свічкою і зігрівати твоє серце, щоб воно було ніжне і лагідне, щоб у ньому звучала музика, мелодія скрипки. Викинь все погане із свого серця, а залиш музику любові, добра, тепла, милості, прощення і йди, і неси її іншим. Розтоплюй їхні серця, запалюй їхні душі і будеш завжди щасливим. Ми будемо щасливі.

Спи... Спи... Вже світає. Новий день настає і так хочеться жити... Жити... Жити...

13.12.14 р.

МАТИ

У Бога є слово святе:
Те слово святеє є мати,
Для всіх воно є золоте, –
Без нього життя не почати.

Слово це тепле завжди,
Легідне, ніжне і добре.
З ним не буває нужди, –
Бо любляче, світле й хорообре.

Мати – святиня в сім'ї,
Берегиня, захист і спокій.
Всі біди несе на собі
В молитві і вірі глибокій.

На Бога вона поклада
Радість, щастя і горе.
У правді міцна і тверда,
А любові – безмежнеє море.

Тихо терпить образи,
Заздрість, осуд і біль, –
Бо в життя несуть люди
Не цукор солодкий, а сіль.

Мусить вона захищати
Дітей і внуків своїх.
За правду до болі стояти,
Вести до спасіння усіх.

23.01.13 р.

БАБУСІ НАДІЇ

Ще ніч торкається землі,
Біжить по крученій дорозі,
Ще тихо й сумно у селі,
А день стоїть вже на порозі.

Вчора ще була зима,
Сьогодні вже весна настала.
Ранкова покотилася луна,
На річці кригу розгойдала.

Защеміло серденько чомусь,
Сльозинка заблищала в оці.
Ні-ні, я зовсім не журюсь:
Син й дочка прийдуть у гості.

Прибрала чисто у хатині,
Святково стіл накрила,
Плаття вийняла із скрині,
По фото з чоловіком говорила.

Про дітей і внуків всіх,
Про день народження своє,
Що буде гомін, шум і сміх, –
Бо вісімдесят п'ять лиш є.

Живуть у серці всі роки:
Щастя, юність і кохання,
Війни страшенної жмутки
Несли в роки страждання.

Важка праця й голод
Часто брали в свій полон,
А серце билось, як молот,
Сильніш палав у нім вогонь.

Не дозволив Бог скоритись
Тій важкій доленьці тоді,
Ще більш хотілося молитись
І дякувати, Господи, Тобі!

28.02.13 р.

СЕСТРІ У 50

Євгенії

В світі є всього багато:
Сонця, неба і землі,
Грошей, срібла й злата
Й числа їхні не малі.

Число 5 є тут важливе,
Без нуля також ніяк.
Воно чимось є грайливе, –
Це ж вік матері, бабусі, чи не так?

Для всіх любима і жадана,
Терпляча, добра, щира,
Чуйна, ніжна і кохана,
Легідна, довірлива і мила.

Цікава, мудра і натхненна,
Зі світлом сонця у душі.
Богом ти благословенна
Пройти болі, біди у житті.

Хай буде твердою дорога,
По якій ти впевнено ідеш.
Хай минають страх, тривога
І легкий хрест, який несеш.

Хай буде небо над тобою
Мирне, чисте, голубе!
Лишень туман легкою пеленою,
Дрібними росами очищує тебе.

А душа, як крила журавлині,
Хай буде вільною завжди!
Хай квітнуть квіти по стежині,
А ти по ній іди, іди, іди.

02.03.15 р.

ДЖМЕЛИНА СІМ'Я

Плаче дитина, плаче джмелина,
Терпить невгамовний той біль.
В хаті літає сумна павутина,
Виткав її не павук, а зла міль.

Плачуть комахи, сумують комахи,
В лікарню поклали мале ангеля.
Батько і мати – напевно невдахи,
Ти ж є безгрішне і чисте дитя.

Діти страждають, хворіють частенько
Тому, що в дорослих нема доброти.
Своєю душею і своїм серденьком
Тягнуть із них весь негатив.

Мамо-джмелино, ти ж є не міль!
Зглянься на сина, малую дитину,
Вижени злобу, гординю і лінь.
Люби ти дитину і всю комахину.

19.01.14 р.

КОЛИСКОВА

Ти моє маленьке
Сонечко ясненьке.
Зараз будем спати,
Сон іде до хати.
Люлі, люлі, люлі,
Сон іде до хати.

Сплять вже всі звірятка,
Дорослі і малятка.
Ангели літають,
Колисковую співають.
Люлі, люлі, люлі,
Колисковую співають.

Місяць у віконце
Сон несе в долоньці
Милому дитятку,
Матусеньці і татку.
Люлі, люлі, люлі,
Матусеньці і татку.

Ніч прийшла тихенька,
Спи моє гарненьке.
Зіроньки сіяють,
Бога величають.
Люлі, люлі, люлі,
Бога величають.

*10.06.12 р.,
м. Галвей (Ірландія)*

РОЗДУМИ ПРО СІМ'Ю

Сім'я... Сім'я... Думаєш, думаєш і якісь з'являються дивні відчуття: глибини і цікавості, таїни і стурбованості, тривоги і надійності, доброти і згуртованості, допомоги і відданості, болі і радості, давнини і молодості, віри і впевненості, любові і цнотливості, сьогодення і старості, розлуки і щастя, страждання і довіри... Всю глибину цього слова неможливо перерахувати. Сім'я – це є маленька держава, маленька невидима церква Христова.

Кожний із нас проходить шлях через сім'ю. Але цей шлях всі ми проходимо по-різному. Так, по-різному. В цьому випадку можна думати і говорити як хочеш: добрий шлях, щасливий шлях, світлий, веселий, гіркий, тернистий, хресний шлях... Дехто його майже пройшов і може оглянутись назад і побачити свою сімейну дорогу. Дехто на середині дороги, а дехто тільки-тільки починає розуміти, що таке сім'я; або починає створювати свою власну сім'ю: закладати перші камінчики її фундаменту, від яких залежатиме міцність сім'ї, її подальша доля, стійкість проти різних стихій.

Тими міцними каменями, тими стійкими стінами і непорушним дахом є міцна віра в Бога, любов і довіра Йому, що Він наш Отець, наш Спаситель, наш Захисник; любов до матінки-землі, до нашої України,

до людей; уміння прощати завжди і всіх, навіть ворогів наших, бо вони є (як би нам прикро не було), тими «загонщиками» до Бога, справедливості, волі і чесного життя. Міцними стінами є любов і повага до батьків, близьких і рідних, розуміння і сприймання їх такими, які вони є. Міцним дахом є чиста совість наша.

Можливо, дехто прочитає і скаже: «А якщо до тебе несправедливо віднеслись, боляче образили? Цей біль гострий і гіркий, як сльози. То що тоді?». Я думаю, що спершу необхідно зупинитись, декілька раз вдихнути чистого повітря, щоб перехопити біль, розпач, розчарування, роздратування і навіть злість. Тоді в нас появиться декілька секунд, щоб подумати: «Навіщо мені дана така ситуація і як її можна змінити?». Сказано: «Блаженні миротворці...». Про це завжди пам'ятаймо і будьмо тими миротворцями, живім у мирі із собою та іншими. Тоді все в нас буде добре. Ми станемо тими заблудлими ягнятами нашого Пастира, а Він обов'язково зробить нас щасливими, нашу сім'ю, родину, країну, планету. І зрадіють Небеса, і пісня ангелів буде звучати в кожному серці, і ніколи вже не затихне...

30.11.14 р., м. Рівне

СЕСТРИ У 60

Світлані

Сьогодні у нас свято,
День народження сестри.
Неважливо, як багато
Життєвих років пройшла ти.

60 – це зовсім мало,
Це тільки трішки від життя.
Щоб у рази їх далі стало
І щасливе їх було буття.

Господь хай тче твою дорогу,
А долю ангели несуть.
Лиш для щастя б'ють тривогу,
А любов була життєва суть.

Щоб дні, роки, століття
Ніжно й ласкаво пливли,
А мудрість несло довголіття
І діти й внуки поряд всі були.

Хай сміх вирує в твоїй хаті,
Хай добро біжить туди.
Щоб були здорові і багаті,
Щоб весела і кохана була ти!

24.05.15 р.

МРІЯ ЛІТАТИ

Свої почуття, емоції, спостереження люблю інколи записувати. Пізніше самі по собі приходять якісь висновки. Це допомагає мені зміцнювати себе: свій характер, звички, ставлення до людей, відношення до природи і до ситуації, в яку тебе поставило життя. В даному випадку моя увага зупинилась на слові «мрія». Чому саме на ньому, я й сама не можу пояснити. Можливо тому, що вночі снівся сон і в тому сні я літала. Це так просто, звично, ніби це робиш постійно. Проснувшись, починаєш розуміти, що насправді не можеш літати, а тільки можеш про це думати і мріяти.

Кожний з нас має якусь мрію. Якщо ця мрія збулась, то появляється інша. Мені здається, якщо в людини є мрія, то їй цікавіше, веселіше жити. З'являється мета, ціль життя. Хоч інколи й знаєш, що ця мрія нездійсненна.

Ще з раннього дитинства я мріяла літати. Ця мрія не покидає мене і сьогодні. Хіба ж не цікаво дивитися, як літає осіннє листя? Воно відривається від свого дерева і стає вільним і щасливим. Воно добре знає, що на його місці знову навесні появиться життя, нове життя. Літаючи за вітром, воно розносить красу по землі, розфарбовуючи її в різні кольори і тим піднімає настрій перехожим.

Хіба не захоплює дух, коли летять різні за формою білі-білі сніжинки, утворюючи снігопад: густий лапатий. І тобі так хочеться хоч трішки побути там, із сніжинками, і політати, покружляти. Починаєш відчувати ту безмежність, простір. Ті глибокі відчуття на мить переносять тебе у світ чистих, недоторканих, чудом витканих сніжинок. Ти там, з ними. Легкий вітерець опускає вниз, а сильніший піднімає вгору. Ти кричиш: ще-е, ще-е, вище, вище і навкруги чуєш дзвінкий сміх. Крім радості, немає нічого.

А небо... Воно завжди приваблює. За ним хочеться спостерігати і спостерігати в будь-яку пору року, в різний відрізок доби. Небо...Цетачастинавсесвіту,якуспроможне охопити наше око. Ця чародійна безмежна далеч притягує наш погляд, наше серце, як магнітом. Чому? Там простір і неосяжність, загадковість і тайна, впевненість і воля, відкритість і чесність, тепло і радість, чистота і святість, мир і спокій, легкість і політ, мрія і надія...

Тому, напевно, так хочеться відірватись від цього світського несправедливого, часто лукавого світу. Відірватись, злетіти і летіти, летіти, насолоджуючись польотом і красою неба. Неба: як чистого, так і хмарного; як сонячного, так і туманного; як місячного, так і зоряного; як тихого, так і грозового... Не має значення, яке ти, небо, вранішнє чи вечірнє, денне чи нічне. Головне, що ти є. Є тією

мрією кожного. Є тим польотом душі, в якій виростають крила і ти летиш...

Летиш, як та бджілка, шукаючи нектар; як той метелик, віддаючи красу; як та ластівка, набираючи сили в польоті; як той гірський орел, вбираючи відвагу і мудрість; як той ангел, наповнюючись світлом і любов'ю...

Летиш... Летиш... Летиш...

17.09.14 р.

СВЯТА РУСЬ – УКРАЇНА

*Проза з достовірними
історичними фактами*

Боже, який Ти великий і чудовий у всіх своїх діяннях! Я знаю, що Ти послав мене на планету Земля не просто так. Ти послав мою душу народитися і прожити свій життєвий шлях на тій землі, де вважав за потрібне. Ти благословив мене жити, працювати, удосконалюватись, виконувати Твою програму тут, на найкращій, як для мене, святій землі Україна – Русь.

Ти, Ісусе, вчиш мене любити цю землю всіма силами і здібностями та прославляти Тебе за цей благословенний Тобою край. Адже в усьому, що відбувається зі мною, і те, де я живу – все це є воля Твоя. Земля, по якій я ходжу, дихаю, люблю – це є творіння Твоє. Воно є чудове, прекрасне і нікому непідвладне.

Адже тут сонце світить і співають жайворонки; жито колоситься і дозріває зерно; райдуга красується над полем після тихого літнього дощу; спокійний вітер колише колосками і поле хвилюється, наче хвилі в морі; тут туман густий налягає важким своїм покривом; то гроза гуркоче і ломляться стебла... Але нива живе і колоситься, і волошки сині в ній цвітуть, і маки червоні геть прямо в душу заглядають...

Багато можна писати про красу і неповторність нашого краю, та його ніколи не опи-

шеш і не передасиш своїми відчуттями. Чи не правда? Зверни увагу на Україну нашу і люби її, люби, люби... Адже це правда, що Русь і Україна – це одна і та ж земля, один і той же народ, одна і та ж країна, одна і та ж історія.

Багато списів було потрощено навколо того, хто є спадкоємцем Русі. Україна чи Росія? Точаться все важчі і страшніші битви і зараз, в наш час. Адже для росіянина все так просто: раз він «русский», то і Русь належить йому. Але це та простота, про яку росіяни кажуть: «Иная простота хуже воровства». Це все одно, якби румуни у своїй уяві претендували на спадщину стародавнього Риму.

Ми знаємо, що московські люди не називали себе русинами. Іван Вишенський часто говорив «Москва і наша Русь», – коротко і ясно. Москва, Московія, Московщина, – так індифікував свого північного сусіда наш народ у минулому. Себе ж у ті часи українці продовжували називати русинами, а свою країну – Руссю. Це велося здавна, ще з княжої держави Олега та Ігоря, з часів «Руської правди». Отже Русь, русини, руська мова, руська віра, – так віками називали себе українці.

Львів – Ліополіс – столиця західної Русі. Тут проживали поляки, серби, німці, вірмени, греки, юдеї і русини. Себастьян Кльонович у своєму прекрасному творі «Роксоланія», який присвятив почесному сенатові м. Лева, писав: «...Вславлена руська земля, то найперше ліси неосяжні, аж до литовських

границь цей простягається край. Тягнуться до московітів дикі неміряні пущі, по безконечних шляхах, по неоглядній землі...».

Із найменням Русь і русини наш народ дожив аж до ХІХ століття. В часи Романтизму в Галичині починається хвиля свого відродження під прапором гордості за Русь, за її історію, за її мову, за її віру, за її неозорі простори.

*Поборися облак тьмистий
Ще годинку, ще бо стій.
Тобі прийде розповісти
Славний руський з ляхом бій.*

*Гей-бо русин за ратище,
В крепкі руки меч ясний!
Шпарка стріла най засвище!
Гордий ляше, день не твій!*

Так співав руську звитягу під Галичем літа Божого 1139 будитель Галицької Русі М.Шашкевич. А закарпатець О.Духнович пише:

*Я русин єсьмь і буду,
Я родився русином.
Чесний рід мій не забуду,
Останусь його сином.*

Найдавніша назва для тої частини східної Європи, на якій розташована Україна – це є назва Русь. Політичним і духовним її центром є Київ. Ситуація міняється після наступу монголів на Русь. Київ опинився під монгольською окупацією і центр ваги перемістився на західні зем-

лі. Данило Галицький мав титул «Король Русі». Україна спочатку – це лише невеличка частина Русі. Це затверджується в народних піснях.

*Козак від їжджає, дівчинонька плаче:
Куди їдеш, козаче?
Козаче-соколе, візьми мене із собою
На Вкраїну далеку.*

Прощалися руські дівчата десь на Волині, Поліссі, Галичині зі своїми коханими і туга їхня була така безмежна, як і та далеч, що лягала між ними і тим задніпровським краєм, тою козацькою Україною. Зате якою була радість, коли задивляючись у далеч з-під руки, туди, де під копитами курилась дорога, хтось вигукував: «Козаки, козаки з України!». Ця козацька Україна – це задніпровський край, де захищали свою землю Русь козаки. З перемогою вони вертались додому:

*Їхав козак з України
Та й заїхав до дівчини.
Дівка двері відчинила –
Не той козак, що любила.
Не той кінь, не те сідельце,
Не той козак, не те серце.*

Україна – то була назва того краю, який першим став супроти татаро-турецької орди, захищаючи від неї і себе, і всю Русь. Отже, коли парубки з Полісся, Поділля, Буковини, Волині, Галичини та інших країв Русі

прямували на Січ, то вони їхали на Україну. Натомість запорожці, їдучи з України, казали, що вони їдуть на Русь.

Так почала зростати слава козацького краю України. Під проводом Б.Хмельницького козацтво стало авангардом національно-визвольної війни. За визначеннями істориків: «дух лицарства розлився по всій Україні». Тому саме з апогеєм визвольної війни під проводом Б.Хмельницького співпадає і поява перших географічних карт, де вся наша етнічна територія уже позначена новим іменем – Україна. Творцем цих карт і унікального опису нашої землі і народу став француз Боплан, своєрідний Колумб України. В своїй праці «Від кордонів Московії аж до меж Трансільванії» показав етнічну культуру українців в XVI столітті. В 1650 році країна, яка на карті Боплана, вже називається Україною. Русь з полум'я національно-визвольної війни в 1650 р. вийшла, як той фенікс, оновленою і з новим іменем – Україна. Ще можна додати, що у свій час Поляни стали Руссю, а Русь стала Україною. Таким чином, Україна, з волі історії – це вже третє наше національне наймення.

А теперішню Росію західні європейці і українці називали Московією і Московщиною. За назвою князівства, яке захопило ці землі і перетворилось в державу, котра згодом, з волі Петра I, дістала назву Росія.

На цьому, мій друже, мій слухачу, можна поставити крапку моєї розповіді. Я ду-

маю, що тобі все стало зрозумілим звідки взялася назва нашої країни – України. Тобі лише залишається її любити, оберігати, захищати і захистити від брехливого, страшного, загарбницького ворога – Московщини-Кремля.

А наостанок хочеться написати такі слова, які ллються з глибини душі:

*Україно, кохана, наречена!
Садами квітнеш навесні.
Зимою в білих ти пеленах,
А влітку вечори чудні.*

*Як прийде осінь золотава,
Щедрішої від тебе вже нема.
Чарівна Мавка, то Любава,
Цариця, а бува й княжна.*

*То чиста, як вода джерельна,
То грішна і забута в суєті.
То совість їсть пекельна
Й душа страждає в пустоті.*

*Стоїш ти часто на колінах,
Богу молишся вночі.
Чи гірко плачеш у катівнях, –
В руках чужинців ті ключі.*

*Ти різна, різна й незбагненна,
А серцем ти є Русь свята.
Любов твоя є нескінченна...
Чуйна, ніжна і проста.*

17.05.14 р., м. Рівне

ЗМІСТ

Із циклу

«Задивляюсь у твої зіниці, Україно»

Молитва за Україну	4
Пісня про Україну	5
Почуй героїв, Україно	6
Чи ми погані й такі грішні	7
Україна моя	8
Цінуй її, люби її	9
Все в Твоїх руках... ..	10
Все ти, Україно	12
Чого, калино, похилилась	14
Нарід український	15
Вставай, народе мій	16
Звідки ти взялася, українська мово?	17
До України	18

Із циклу

«Сльози з Майдану і війни»

Не вий, вітре	20
Небесній сотні	21
Твої сини і дочки	22
На Майдані	23
Вільна душа	25
Мрія солдата	26
Українському воїну	28
Лист від солдата	29
Чому так важко на душі	31
Лист від мами	33
Російським «побратимам»	36
На війні	37

**Із циклу
«Все в житті є щастям»**

Дорога життя	40
Бачити хочу	41
"Життя – загадка для людини..."	42
Люди, як зорі	43
"Людино! Дорога і загадкова!.."	45
Владиці Олегу Ведмеденку	46
Вальс прощання	47
Добре жити в світі	48
Еліксир життя	49
"Тихими дорогами..."	51
Вдячність	52
Вчімось любити	53
На що тратимо час	54
Друге народження	56
Сестрі по духу	59
"Рада я кожному дню..."	60
Чужий біль	61
Подрузі	62
Тихо музика грає	64

**Із циклу
«Краса землі моєї»**

Таємниця планети	66
Прощавай, країно мила	67
Збираю скарби	68
Знак чистоти і духовності	69
Синіє небо крізь хмари	71
"Зелене листя шелестить..."	72
Вітер у діброві	73
Земний рай	74
Горить вогонь у пічці	76
"Світить сонце вечірнє..."	77
Тихо шепочуться зорі	78

"Заграй, заграй мені сонце..."	79
Сонячне тепло	80
Пізня весна	82
Весна стукає в вікно	83
Весна	84
Влітку	85
Ромашки	86
Квіти	87
Спів у спеку	90
Гроза	91
Літній ранок	92
Журавлів ключі	94
Осіннє диво	95
Яблука червоні	96
Осіння пора	97
Осіній дощ	98
Осіній листопад	101
Осінь кольорова	102

**Із циклу
«Духом торкнись серця мого»**

Ми діти Твої	104
Боже світло	106
Щира сповідь	107
Духовне насіння	108
Воскресіння	109
Живе слово	111
Щаблі духовного сходження	112
Все минає	114
Тихо на морі	115
Господь – це Любов	116
Запах любові	118
Дитя спасіння	121
Ісусе, пробудись	122
Чую Твоє я тепло	123
Душа співає	124

**Із циклу
«На крилах любові»**

Серце любові.....	126
Любов не перестає.....	127
"Дивлюсь я на небо..."	129
Тобі.....	130
Серце випромінює любов	132
Двоє	134
Лагідний вітер	135
Зима і не зима	136
Тихо віє вітер	137
Народження любові	138
Дуб і Калина	140

**Із циклу
«Моя сім'я, моя родина»**

Рідні серця	144
Синам.....	145
Ми є сім'я слов'янська.....	146
Розмова з душею	147
Мати	149
Бабусі Надії	150
Сестрі у 50	152
Джмелина сім'я.....	154
Колискова	155
Роздуми про сім'ю	156
Сестрі у 60	158
Мрія літати	159
Свята Русь – Україна	162

Літературно-художнє видання

Віра Іванівна ТАБАЧУК-ГУРАНСЬКА

ДУШІ МОЄЇ КРИНИЦЯ

Поезія і проза

Технічний редактор
Віталій Власюк

Підписано до друку 30.06.2015 р. Формат 60x70 1/16.

Папір офсет. Гарнітура «Century». Друк офсет.

Ум. друк. арк. 8,38. Наклад 200 пр. Зам. 32.

Видавництво «Волинські обереги».

33028 м. Рівне, вул. 16 Липня, 38; тел./факс: (0362) 62-03-97.

Свідоцтво про внесення до Державного реєстру суб'єкта
видавничої справи ДК № 270 від 07.12.2000 р.

Віддруковано в друкарні видавництва «Волинські обереги».